

Schuldbelijden in coronatijd

door

Willem Westerbeke en anderen

Verzameld door

RUBEN BOLIER

**STICHTING DE GIHONBRON
MIDDELBURG
2020**

Inhoud:

1. Schuldbelijden in tijd van coronacrisis 2020, Willem Westerbeke (3)
2. Een stem uit het graf, uit het leven van J.C. Rieu (7)
3. Een pastorale brief, door Ashbel Green (12)
4. De wonderlijke opwekking ten tijde van de pest in Londen in het jaar 1665, Thomas Vincent (17)
5. Christus, onze enige Toevlucht, door R.M. Mac Cheyne (21)

Schuldbelijden in tijd van coronacrisis 2020

Maar de Heere zeide tot mij: al stond Mozes en Samuel voor Mijn aangezicht zo zou toch Mijn ziel tot dit volk niet wezen; drijf ze weg van Mijn aangezicht en laat ze uitgaan. (Jeremia 15: 1).

De reden van Gods verwerping van het volk en het afwijzen van Jeremia's voorbede, noemt de Heere onder andere in vers 4. *En Ik zal hen overgeven tot een beroering aan alle koninkrijken der aarde vanwege Manasse, zoon van Jehizkia koning van Juda, om betgeen hij te Jeruzalem gedaan heeft.*

De volgende feiten vallen hier op:

1. Jeremia's schuldbelijdenis in hoofdstuk 14 was helder, welgemeend en zonder iets achter te houden. Jeremia 14: 20 'Heere, wij kennen onze goddeloosheid en onzer vaderen ongerechtigheid, want wij hebben tegen U gezondigd' Zie ook Klaagliederen 1. Jeremia beleed niet alleen de schuld en zonden van het volk en vorstenhuis uit zijn dagen, maar ook die van het voorgeslacht. Hij noemt koning Manasse met name. Dit valt op. Manasse had zich oprecht bekeerd in de gevangenis te Babel. 2 Kronieken 14: 12 en 13.

In zeker opzicht kan ook nu Gods volk de meeste schuld hebben. Ze zondigen tegen hun trouwe Verbondsgod. God verhoorde Jeremia, want Hij gaf aan Juda daarna een Godzalig koning, Manasse's kleinzoon Josia. Maar ondanks de Reformatie van Josia en het volk, bleef Gods toorn op het volk rusten. Deze werd nog meer tijdens de regering van de 3 laatste koningen. Het gebed van de voornaamste koningen veranderde Gods bedreigingen niet.

Als de Heere tot boete roept over zonden van het 4^e voorgeslacht, behoort ons volk ook de schuld te erkennen die wij gemaakt hebben tegenover de Joden in de tijd rond de Tweede Wereldoorlog. De Gereformeerde Gezindte is tot nu toe voor een gedeelte nog in gebreke gebleven. Zie ook Jeremia 50: 7, 17, 18. Dit klemt temeer omdat de Koning der Joden, de beste Jood van allen, ons Zijn Woord en Wetten heeft gegeven.

2. Verder valt het op dat Jeremia's schuldbelijdenis ging over de zonden van Juda's koningen en volk. Hij spreekt in de 'wij' vorm. Hij vereenzelvigd zichzelf met het zondig volk, want hij was één met dit volk, in afkomst en een in menselijke zonden en schuld. Klaagl. 1:14, 20.

Het eerste werk van de Heilige Geest in de overtuiging, is de persoonlijke schuld en zonden openleggen in het licht van Gods ontzagwekkende Majesteit en onkreukbare Rechtvaardigheid. Dit betreft niet alleen eigen persoonlijke zonden met lichaam en ziel, maar ook onze schuld betreffende ons deel in gezin en familie, ons aandeel in Kerkelijke schuld en Nationale ongerechtigheid. Wordt dit gemist, dan is er geen plats voor de Borg. Ontbreekt het bij Gods volk in bepaalde zaken, blijft er een haper in de toegang tot de Troon der genade. En als dit essentiële kenmerk gemist wordt, kunnen we wel vanuit de hoogte de taal voeren van vergeving en vrede, maar de Heere onthoudt het getuigenis van Zijn Geest.

3. Een derde zaak die opvalt, is de Goddelijke afwijzing na zo'n ernstig, dringend gebed van Jeremia. Het was al enkele keren gebeurd, dat de Heere Jeremia uitdrukkelijk gebood: *gij dan, bid niet meer voor dit volk*, enz. Nu komt er een heel ingrijpende motivatie bij de afwijzing van de Heere. 'Al stonden Mozes en Samuel voor Mijn aangezicht, zo zou toch Mijn ziel tot dit volk niet wezen.' Twee van de bekendste voorbidders uit de historie van Israël zouden in dit geval niet verhoord worden. Ook al belijden ze heel ernstig de zonden van Israëls volk en die van de

overheid in Kerk en Staat, ja al pleiten ze op Gods Verbond met Israël, ze krijgen geen gehoor in het Hemelhof.

Sommige kinderen van God hechten zoveel waarde aan hun schuldbelijdenis en werkzaamheden ten goede van de kerk van Christus en ons volk, onder de oordelen van God, dat ze daaruit concluderen, dat er uitstel of afstel van de straffen komen zal. Ze overschatten hun gebeden; en/of het antwoord van de Heere in de Schrift. De Heere wil wel persoonlijke bemoediging en beloften geven, maar ze behoren er tegen te waken, dat ze geen algemene gunstige conclusies eruit trekken. Voor Jeremia bleef geen andere troost over dan: *Want ik ben naar Uw naam genoemd, o Heere*, hoofdstuk 15: 16.

4. Als de Heere in de naam van *Mozes en Samuel* noemt in Zijn antwoord aan Jeremia, kan dat voor hem ook lering en troost inhouden. In Psalm 99: 6 staat dat *ze riepen tot de Heere en Hij hen verhoorde*. Daarna volgt: 'Gij zijt hen geweest een vergevend God, hoewel wraak doende over hun daden.' Dat wil zeggen, Gods wraak over hun eigen zonde en die van hun volk. De troost ligt hierin dat onverhoorde gebeden hun gemeenschap met de Heere niet beschadigen. Want ze bleven verenigd met hun zalige Verbondsgod.

God 'oefende wraak' over de zonde van *Mozes* wegens het nalaten van de besnijdenis van zijn zonen. 'God zocht hem te doden'. Exodus 4: 24. Wat Mozes ook heel smartelijk en pijnlijk viel was dat God hem verbood dat hij niet met Israël in Kanaän mocht binnentrekken. Numeri 20: 12; Deut. 1: 37, enz. De Heere troostte hem: 'Ik heb het u met uw ogen doen zien, maar gij zult daarheen niet overgaan.' Deut. 34: 4.

Jeremia kon zich ook spiegelen aan *Samuel*. Grote gebedsverhoringen heeft Samuel gekend. Jeremia ook, lees maar alleen hoofdstuk 30 - 33. Maar niet minder heeft Samuel grote terreurstellingen ondergaan. Zijn zonen, die zo'n Godvruchtige opvoeding hadden genoten, waren goddeloos. 1 Samuel 8: 3. Samuël had grote verwachting van Saul die hij tot koning moest zalven. In zijn 2e regeringsjaar bleek Saul een grote huichelaar te zijn. Diezelfde soort teleurstellingen kende Jeremia heel veel in zijn leven.

5. Waarom zou de Heere 3 keer het bevel moeten geven aan Jeremia: *bidt niet meer voor dit volk?* Jeremia 7: 16; 14: 11 en 15: 1. Was Jeremia ongehoorzaam? Als je je eigen volk of gemeente intens liefhebt, dan welt die liefde vanzelf naar Boven, als je hen ziet zondigen en Gods geboden overtreden, terwijl de straffen van God al zichtbaar zijn. Er is een nauwe band tussen de Heere en Zijn kinderen en knechten; tot wie moeten ze anders met hun verdriet gaan? De kern van Gods bevel aan Jeremia lag in Gods besluit dat Hij Juda zou verwerpen uit hun land en de Tempeldienst zou verwoesten.

Bovendien zijn er tussen het volk in de gemeente en de Staat, - want in Israël was dat één - oprechte mensen voor wie het gebed voor zichzelf en anderen een ademtocht is. De Heere verbood voor hem het gebed niet in alle opzichten. Integendeel, hij beloofde aan Jeremia tussen te treden voor 'uw overblijfsel'. 'Zo Ik niet in de tijd des kwaads bij de vijand voor u tussenkome!' Jeremia 15: 11.

Een voorganger moet altijd voor een complete gemeente bidden, want dat brengt onder andere de prediking van de *algemene roeping* met zich mee. En zou men dan niet voor het Vaderland blijven bidden, met in achtneming van de getrouwen die er nog in wonen en zeker ook voor hen die nog toegebracht moeten worden? De bede: *Uw Koninkrijk kome*, heeft de Heere Jezus nog nooit ingetrokken.

De grote vraag is: Zou de Heere nu Nederlandse voorgangers kunnen vermanen om niet te bidden? Moeten nog veel voorgangers terechtgewezen worden vanwege hun bidden voor herstel, terugkeer naar de levende God met boete, berouw en bekering? Nee, velen behoeft Heere niet meer terecht te wijzen. Want zo velen bidden nooit voor Nationale terugkeer naar God. En bidden ze nog wel voor een algemene opwekking van Christus' kerk in ons land? Sommigen zeggen, dat het geen zin meer heeft, want er is geen belofte voor de kerk in Nederland. Dezen behoeven dus niet vermaand te worden door een terechtwijzing van de Heere: *bid niet meer voor dit volk*. Ze vallen onder een ander Goddelijke vermaning: om juist voor de kerk en ons land te bidden. Abraham mag een voorbeeld zijn die pleitte voor Sodom.

6. Als de Heere Jeremia's voorbede voor die huidige generatie afwees, en wel voornamelijk het gebed dat Juda niet weggevoerd zou worden, heeft het wel een andere vrucht: *hij vestigde zijn hoop op Gods Verbondstrouw in de toekomst*. Jeremia 25 vers 11. 'Juda zal weggevoerd worden en zou de koning van Babel 70 jaren dienen'. En kijk eens naar Jeremia 30 tot en met 33. Een aantal prachtige beloften uit het Oude Testament betreffende de bekering van Israël in oude dagen zowel als in de toekomst, staan in deze 4 hoofdstukken geboekstaafd en verzegeld door de Heilige Geest. Juwelen aan de Verbondsiadeem op het hoofd van de Koning van Sion! Nu, dit hoofdstuk van Jeremia 25 was voor Daniel een aanleidend motief om uitvoerige schuldbelijdenis te doen voor de God van Israël en een krachtig pleidooi op zijn eeuwige Verbondstrouw! Daniël 9.

7. Uit deze teksten die we nu geciteerd hebben, mogen we met recht concluderen dat Jeremia evenals al de profeten werkelijk oprecht schuldenaar werden onder de grote God en Wetgever. Gepaard met diepste vernedering. Toch voltrok de Heere de bedreigde oordelen, hoewel Jeremia's ziel in andere tijden van zijn lange optreden, zeer verblijd werd in God, zie o.a. hoofdstuk 30 - 31.

Dit weerspreekt degenen die zeggen, dat als er iemand is die werkelijk schuldenaar onder God wordt, dan zal het oordeel over de kerk of over Nederland, - bijvoorbeeld nu in de corona crisis – opgeheven worden. Jesaja werd schuldenaar onder zijn God, volgens hoofdstuk 6; Ezechiël eveneens, volgens hoofdstuk 3, 4, 5, 10; Hoséa insgelijks, zie hoofdstuk 6. Zowel als Micha hoofdstuk 7, enz. Deze allen zijn onder het oordeel van Gods zwaar ongenoegen gestorven. En Daniel die meemaakte als een verhooring op zijn gebed, de terugkeer van een gedeelte van Juda, kreeg de verzekering dat de beloofde verzoening toch nog 490 jaar zou duren, Daniel 9. Dus, de trap en de mate, de tijd en de wijze in de verhooring moeten wij aan de soevereine Verbondsgod overlaten. Als je alles gedaan hebt wat je moet doen, zeg dan: wij zijn onnutte dienstknechten.

8. Waar zouden we deze straf van de corona crisis over de hele wereld kunnen plaatsen volgens de Schrift?

Zonder de visie van anderen tegen te spreken – liever ermee instemmen als het mogelijk is – kunnen wij aan deze dingen denken:

A. Het is een rechtvaardig oordeel over onze zonden. Welke? Het is onmogelijk om een opsomming te geven van het zwarte register van al de grove beledigingen en zonden die tegen de Wet en het Heilig Evangelie van Christus plaatsvinden. Lees uw Bijbel en u kunt alle oorzaken vinden, bij uzelf en bij anderen. Kortom, hoort de roede en Wie ze besteld heeft. Micha 6: 9.

B. Waar kan het geplaatst worden ten opzichte van de wederkomst van Christus?

Voorafgaand aan de laatste komst van Christus om de wereld te oordelen, moeten eerst Zijn beloften vervuld worden. Deze zijn de bekering van Israël volgens in Jeremia 30 – 34 met een wereldwijde geestelijke opwekking, zoals Paulus deze hoofdstukken uitlegt in Romeinen 11.

De onvervulde beloften betreffen ook de val van het moderne Babel volgens Jeremia 50 en 51. Een Schriftuurlijke uitleg wordt door een engel gegeven in Openbaring 18 en 19. Dit Babylon is een type of symbool van antichristelijke machten, seculier- en/of godsdienstig. In deze complexe beschrijving hebben onze oude schrijvers, zowel de Romeinse als de Roomse machten gezien. Die goddeloze wereldwijde machten worden nu geconcentreerd in de Verenigde Naties. Dit betreft allerlei geesten en stromingen die in regeringen op elk niveau God en Zijn dienst aan de kant schuiven. Deze profetie is zeker en hun val is gewis. Die val wordt voltrokken door het Woord van Christus, wat als een zwaard uit Zijn mond uitgaat. Dit kan wel met vreselijke oordelen samengaan. Het doel is dat Gods Woord zegeviert! Dat houdt dus niet altijd in, dat een regering vernietigd wordt, maar zich naar Gods Woord gaat richten.

9. Gesteld dat deze crisis weer overgaat maar het heeft niet het gewenste doel bereikt. Geen bukken en buigen voor de Heere, geen terugkeer naar de leefregels van Gods Woord en Getuigenis. Zo zij niet spreken – en leven – naar dit Woord, het zal geen dageraad hebben. Wat dan? Jeremia zegt in hoofdstuk 13: 17. *Zult gij dan nog niet boren, dan zal mijn ziel in verborgene plaatsen wenen.* De straffen komen terug of worden opgevolgd door andere of zwaardere gerichten en plagen. Het is werkelijk te vrezen, als de beperkingen weer voorbij zijn gegaan, dat de ontembare drang naar uitleven in de zonden niet meer door Bijbelgetrouwe mensen is te stoppen. Deze straffen kunnen we lezen in Jeremia 15: 2 – 7. De soort straffen die Israël vroeger kreeg, kunnen nu een nieuwe vorm en uitwerking zich openbaren. We moeten in de gaten houden, dat oorlogen, ziekten, pandemie, en dergelijke op zich geen middelen zijn die de mensen tot bekering brengen. Gelukkig als er persoonlijke en groepsgewijze bezinning en erkenning plaats vindt. Het juiste middel voor levendmaking is de Geest van God. ‘Niet door kracht, noch door geweld, maar door Mijn geest zal het geschieden.’ Zacharia 4: 6.

Er is in deze crisis een element wat nooit eerder is voorgekomen. De hele wereld in quarantaine. Dus, heel de wereld is schuldig. Het is wel een groot voorrecht, dat er in bepaalde groepen of landen nog enige bezinning gekomen is. B.v. bidstonden, en dergelijke. President Trump riep zelfs op tot een dag van Nationaal Gebed in de U. S. A., waarin ook Trump voorging in gebed. Als je dan ziet naar onze overheid! Gods Naam wordt door overheidspersonen niet of nauwelijks genoemd. Alles wordt gebaseerd op de gedachte dat er geen God in Nederland meer is. Dit heeft z'n uitwerking in regeringsbesluiten en heeft helaas ook een sterke invloed in de gedachten en opinies in kerkelijk Nederland.

Het is ook een buitengewoon contrast dat onze overheid alles op alles zet tot bescherming van ons volk, oud en jong, maar aan de andere kant door wetten propageert of toelaat ongeboren leven te vernietigen, oude mensen en der gelijke door doctoren en/of deskundigen te laten doden door injecties, enz.; en de Gender-revolutie mede te financieren. Dit God-beledigend en Godtergend gedrag roept om wraak van de hemel!

Het vage en toegeeflijk gedrag van de kerk in leer en leven tegen Gods Woord wordt nu ook bezocht met een – soms te streng – verbod op kerkdiensten. Het oordeel begint van de stad Gods en het huis van God, Jeremia 25: 29 en 1 Petrus 4: 17. Hoewel het digitale kerkdiensthouden vroeger verboden werd, nu van een *verbod* naar een *gebod* is verlegd.

10. Als we de straffen op onze zonden zo dubbel en dwars verdiend hebben, moeten of mogen we die dan wel afbidden? Volgens de Bijbel mogen en moeten wij onze zonden belijden en laten en Gods straffen afbidden, genezing vragen, verlossing in doodsnoed smeken, enzovoort.

Maar er kunnen oorzaken zijn dat we dit niet meer mogen of durven doen. Jeremia bad in hoofdstuk 10: 24 'Kastijd mij Heere, doch met mate; niet in Uw toorn, opdat Gij mij niet teniet maakt.' Het is een persoonlijke zaak hoe en in hoever de Heere iemand inleidt in het gezicht en gevoel van Zijn rechtvaardige hand in het persoonlijk, kerkelijk leven en in de wereldregering. Hij schenkt diep inzicht en gevoel van Zijn rechtvaardigheid. Schenkt Hij diepe vernedering daaronder, dan wordt de roede zelfs gekust. Klaagliederen 3:21-42. Dan wordt men leem in de handen van de grote Pottenbakker, Jeremia 18.

Het kan zijn dat iemand wordt ingeleid in Openbaringen 12: 5 – 7 en in vereniging met de Engelen, die altijd bij een gelovige aanwezig zijn, instemt: '*Gij zijt rechtvaardig o Heere, Die is en Die was en Die zijn zal, dat Gij dit geoordeeld hebt, enz.*' Daar wordt onze mond gestopt onder de diepgaande indrukken van de oneindige Majesteit en onkreukbare Rechtvaardigheid van de Almachtige God. Dan mogen we schuiling nemen onder de vleugelen van Jezus Christus. Dit houdt niet in dat we persoonlijk niet getroffen kunnen worden. Zie maar bij Jeremia. Alleen als de Heere ons een persoonlijke belofte geeft voor onszelf of voor een ander, of voor een land of Gods kerk in ons land in de grootste noden, hebben we een vaste pleitgrond in de Bewaarder Israëls, Die niet slaapt of sluimert. En daarin ligt vrede met God verzoend in Jezus Christus, waarvan de Heilige Geest getuigenis geeft in de Schrift en in het hart. Dit is geen profetie, maar een persoonlijke ervaring die *de Geest* werkt op grond van de Profetieën. Rom. 8: 26, 27. 1 Kor. 2:10. 1 Joh. 2: 27, 28.

Willem Westerbeke, 12-5-2020

Een stem uit het graf

Twée brieven van Julius Charles Rieu

Bron: Memoir of Julius Charles Rieu, Frédéric Monod, predikant van de Gereformeerde Franse Kerk te Parijs, French & Perkins, Philadelphia, 1833.

Wat een nare titel zul je denken. Een stem uit het graf. Toch was het de verzuchting die de jonge ds. Rieu uitte in een brief die hij op het laatst van zijn leven aan zijn gemeente schreef. De dominee was, net als zoveel anderen, getroffen door een besmettelijke ziekte. Hij wist dat hij ging sterven. Hij kon door genade ook sterven.

Vanaf zijn ziekbed richtte hij zich nog een keer tot zijn gemeente. In de wetenschap dat de gemeenteleden de boodschap zouden lezen als hij al gestorven was en in het graf zou liggen.

Nog een keer bracht hij de ernstige boodschap die hij ook tijdens zijn leven had mogen brengen. Maar ook nog een keer de troostvolle boodschap van genade voor diegene die zich door genade als zondaar had leren kennen.

Een stem uit het graf...

Inleiding

‘Heb je de levensbeschrijving van Charles Rieu al eens gelezen? Ga niet slapen voor je die gelezen hebt.’ Dit werd gezegd tegen de vertaler van het boekje. Charles Rieu werd in augustus van het jaar 1792 geboren in Geneve. In deze stad bloeide ooit het gereformeerd protestantisme. Later kwam de stad onder sterke beïnvloeding van het verlichtingsdenken. Zowel Rousseau als Voltaire woonden er. Toch kwam het Evangelie weer terug. Opvallend is, dat sommige nakomelingen van degenen die de verlichting waren toegedaan, bekende predikanten werden van het Réveil. César Malan was een van de eersten die de leer van vrije genade voor verloren zondaren weer verkondigde. Felix Neff en Henry Pyt trokken ook rond om het Evangelie te verkondigen.

In deze tijd werd Rieu geboren. In 1817 werd hij door de Franse gemeente in Fredericia, Denemarken, beroepen en hij nam het beroep op vijfentwintigjarige leeftijd aan. Zijn bediening werd gezegend. Hij was ervan overtuigd dat hij niet zichzelf, maar Jezus Christus en Die gekruist moest preken. Hij scheidde de leer nooit van de levenspraktijk, want deze twee dingen zijn als de zon en het zonlicht. De val en geestelijke ellende van de mens, de noodzaak van een Verlosser, de verzoening door voldoening in het offer van Jezus Christus, rechtvaardiging door Christus, wedergeboorte door de Heilige Geest, het laatste oordeel en daarna eeuwig ellendig of gelukkig te zijn waren de onderwerpen van zijn prediking. En daaruit voortvloeiend berouw, heiligmaking en de waarneming van alle christelijke plichten. Thuis bestudeerde hij grondig de Heilige Schrift. Hij had letterlijk *honger en dorst naar de gerechtigheid*. Hij had de gewoonte om de verzen te onderstrepen die hem diep raakten. Een van zijn favoriete werkzaamheden was het mediteren over het Woord met de pen in zijn hand, om zo de ideeën en indrukken veilig te stellen die het Woord aandroeg. Hij leefde het leven van het geloof, in de tegenwoordigheid van de Heere. De aarde was voor hem slechts een tijdelijke plaats, een plek van beproeving en verwachting. Hoe jong hij ook was – altijd dacht hij aan het moment waarnaar hij verlangde, namelijk het moment waarop hij verlost zou worden van *het lichaam dezes doods*, om heen te gaan naar de plaats waar Christus is. Hij waakte en bad, opdat hij gereed zou zijn wanneer de Zoon des mensen zou komen. Hoewel hij ernstig was, wil het nog niet zeggen dat hij nooit een grapje kon maken. De vrede van God gaf hem een onveranderlijke kalmte. Hij leefde, maar Christus leefde in hem. Sterk voelde hij zijn tekortkomingen en zwakheid. Alle goeds schreef hij de Heere toe.

In 1821 woedde er een ziekte in de gemeente. De ziekte beperkte zich hoofdzakelijk tot de bevolking van Fredericia, die de Lutherse Augsburgse Confessie voorstonden. Daarom werd het 'de kwaal van de hervormden' genoemd. Op 21 juni voelde hij zich ziek worden. Hij was echter bereid en de dood was voor hem geen verschrikking, maar een boodschapper van goede tijding. Wat had hij te vrezen? De Geest getuigde met zijn geest dat hij een kind van God was. Hij wist dat zijn Verlosser leeft en dat er geen verdoemenis is voor degenen die in Christus zijn. Hij stierf op 28 juni 1821 op achtentwintigjarige leeftijd.

De bekende professor uit Princeton, Archibald Alexander, schreef in de levensbeschrijving nog een hartelijk voorwoord.

Hier volgen gedeelten van twee brieven die aan het eind van zijn leven geschreven zijn aan zijn gemeente en familie.

De brieven

Mijn geliefde gemeenteleden, ik heb jullie nog een enkel woord te zeggen. Het is een herhaling van wat jullie allang weten en wat mijn gedachten zelfs tot het einde toe blijft bezetten. Namelijk dat ik jullie liefgehad heb en ook op dit moment liefheb met geheel mijn hart. Mijn gebeden zijn opgezonden en zullen nog opgezonden worden ten behoeve van jullie, tot mijn laatste ademhaling toe. Ik geloof dat ik mijn liefde tot jullie bewezen heb door jullie de waarheid van God te verkondigen zoals ik die in mijn geweten en voor God geloofd heb.

Voordat ik het geestelijke voedsel voor jullie bereid heb en hetwelk ik verplicht was jullie te geven, heb ik mezelf steeds neergeworpen voor de troon der genade. Ik verzocht de grote Herder van zielen of Hij Zelf tot jullie wilde spreken door mijn mond en dat Hij het niet zou toelaten dat ik ook maar één gedachte van mezelf door zou laten dringen. Helaas, ik weet dat als ik niet zo ongelovig geweest zou zijn, de Heere Zijn kracht dan veel duidelijker in mijn zwakheid volbracht zou hebben. Dan zou Hij jullie vaker uitsluitend Zélf vermaand hebben.

Toch heb ik dit vaste en volmaakte vertrouwen dat Hij, Die mij verkoren heeft (mij een onwaardig schepsel dat meer dan duizendmaal dood en veroordeeld is vanwege mijn fouten en overtredingen) mij werkelijk in staat gesteld heeft om te bouwen op het enige ware Fundament, de gekruiste Christus. Hij zal dat wat ik aan Hem toebetrouwd heb, bewaren tot *die dag*.¹ Hij zal mij *bewaren tot Zijn hemels Koninkrijk*.² Deze verzekering is temeer onwankelbaar omdat ik mij op dit moment aan de voet van Zijn kruis neerleg. Ik neem volkomen afstand van mijn eigen verdiensten, die allemaal, van de eerste tot de laatste, vuile voden zijn. Plechtig verklaar ik voor God dat ik Jezus Christus, de God Die te prijzen is in der eeuwigheid, ontvang als mijn enige Zaligmaker, Die door het bloed dat Hij stortte aan het kruis, mij gewassen heeft van alle ongerechtigheid en mij gereinigd heeft door Zijn Geest. Daarom kan ik voor Zijn aangezicht staan in gerechtigheid.

Ik sla met de tollenaar op mijn borst vanwege de diepe bewustheid van mijn schuld en roep het uit met de gekruisigde en bekeerde moordenaar: *Heere, gedenk mijner, als Gij in Uw Koninkrijk zult gekomen zijn*.³ En zo wordt de dood het gelukkigste moment van mijn leven. Ook al word ik *van deze twee gedrongen*, omdat ik aan de ene kant nog steeds wil arbeiden voor de zielen die aan mij zijn

¹ Vgl. 2 Tim. 1:12.

² 2 Tim. 4:18.

³ Luk. 23:42.

toevertrouwd heb ik toch een hartelijke *begeerte, om ontbonden te worden en met Christus te zijn; want dat is zeer verre het beste.*⁴

Geliefde gemeenteleden, overweeg toch jullie verantwoordelijkheden. Ik heb jullie de volle raad van God verkondigd. Het is waar (ik belijd het met smart en verootmoediging voor het kruis), ik heb het gedaan met teveel zwakheid en mensenvrees. Bovenal verwijt mijn geweten me dat ik niet genoegzaam het voorbeeld van de apostel nagevolgd ben, door eenieder van jullie onder vier ogen van huis tot huis te vermanen.

Toch zijn jullie er de getuigen van dat ik mij nooit geschaamd heb voor de gekruiste Christus wanneer ik jullie Zijn Woord verkondigd heb op de kansel. Zijn Koninkrijk is nabij jullie gekomen. De muren van jullie tempel getuigen ervan. O, dat jullie allen gehoord hadden naar het Woord des levens dat alleen jullie ziel maar kan redden! Wat zou mijn vreugde groot zijn geweest als ik gezien had dat velen van jullie bekeerd waren tot Christus!

Luister, luister naar Zijn stem terwijl het nog het heden is. Ik roep tot jullie vanuit mijn graf. Als jullie deze stem niet horen, dan zullen jullie ook niet overtuigd worden als er iemand uit de doden zou opstaan. Hemel en aarde zullen voorbijgaan, maar dit Woord zal niet voorbijgaan. O Christus, verlos hen en bid voor hen zoals U zo neerbuigend goed voor mij gebeden hebt!

Vaarwel dan, lieve gemeenteleden! Ik beveel jullie *Gode en het Woord Zijner genade.*⁵ Waak en bid, *Want: Nog een zeer weinig tijds en Hij, Die te komen staat, zal komen, en niet vertoeven.*⁶ We zullen spoedig oog in oog staan voor de rechterstoel van Christus.

⁴ Fil. 1:23.

⁵ Hand. 20:32.

⁶ Hebr. 10:37.

Mijn geliefde familieleden, ik wilde jullie niet laten schrikken toen ik sprak over de besmettelijke ziekte die hier in de winter rondwaarde. Zij is in het voorjaar weer met dubbele kracht uitgebroken. Vooral vaders en moeders van gezinnen werden in de bloei van hun leven afgesneden. Tijdens mijn verblijf in Kopenhagen, werd een groot aantal mensen door de ziekte weggeveegd. Toch zei de arts dat de ziekte niet gepaard ging met een groot gevaar van besmetting.

Ik heb de voorschriften echter wel nagevolgd door niet al te lang bij de zieken te blijven en mijn handen en gezicht met azijn te wassen. Mevr. H. heeft dat ook gedaan, maar zij heeft de zieken soms wel drie keer bezocht, op het moment dat hun ziekte gevaarlijk was en ook met Pinksteren. Daar kunnen de vele toespraken rond de graven van de doden nog bijgerekend worden. Ik had verder weinig tijd om de zieken te bezoeken. Daarom werd zij eerst door de ziekte aangegrepen, tijdens onze eerste viering van het Avondmaal en dat juist op de dag waarop onze twee vrienden Monod⁷ arriveerden.

We vermoedden toen niet dat het de heersende ziekte kon zijn, omdat onze zuster H. op maandag en dinsdag geheel genezen scheen te zijn. Het ging zelfs zo goed, dat ze met ons mee kon gaan naar Christiansfeldt. Na onze terugkeer moest ze echter weer in bed gaan liggen. In Gods voorzienigheid was ze aan mijn zorg toevertrouwd, afgescheiden van al haar vrienden. Ze kende de mensen van Fredericia ook nog niet zo goed. Daarom was het wel duidelijk dat ik haar moest verplegen. Tijdens de Sabbat scheen ze weer wat beter te worden en we vierden het Avondmaal samen. Maar helaas, vanaf twaalf uur kwam er een plotselinge verandering in haar ziekte. Een verstopping in haar borststreek vereiste de plaatsing van bloedzuigers, om zo door bloedverlies de symptomen te bestrijden.

Ik schreef onze vrienden Monod en verzocht hen geen melding te maken van haar ziekte, anders zou dat onnodige schrik teweegbrengen. Verscheidene dagen verergerde haar toestand.

Op donderdagmorgen begon ik zelf een weinig druk in mijn hoofd te voelen, die ik echter toeschreef aan het veelvuldige waken. Ik was er zeker van dat rust deze druk spoedig zou verlichten. Tijdens de morgen (van de volgende dag) werden alle symptomen heviger. Ik ging naar bed en gaf me over in de handen van de arts. Ik volgde zijn voorschriften op, maar werd er binnen enkele uren heel erg door verzwakt. Ik zal jullie niet vermoeien met in detail te treden met wat daarna volgde.

Geliefde vrienden, ik wil dat jullie weten dat ik geen middel verwaarloosd heb dat God binnen mijn bereik geplaatst heeft voor het herstel van mijn gezondheid. Ik heb dit ook gezegd tegen mijn goede ouderlingen, die zich erg zorgen maken om mij. Ik beschouw het als mijn eerste plicht om me tot in elke bijzonderheid te schikken naar het advies van mijn arts. Juist om de reden dat ik heel weinig vertrouwen heb in mensen, zie ik de arts die in deze plaats gekozen is eenvoudigweg als instrument in de hand van God. Door dat instrument voert Hij Zijn wil uit met betrekking tot elke patiënt, of de arts nu een goede naam heeft of niet. Door deze gedachte voel ik geen enkele onrust.

Mijn ziel is vervuld met onuitsprekelijke vrede en vreugde. Als er ook maar iets is dat mij doet vermoeden dat ik weer beter zal worden, dan is het de gedachte dat zo'n vroege oproep, bijna voordat ik de [geestelijke] strijd ben aangegaan, een gunst zou zijn die oneindig verder gaat dan mijn verdiensten of wat ik kan hopen. Wat ben ik, het meest waardeloze en vervuilde van alle schepselen, wat ben ik, dat zo'n grote liefde aan mij betoond zou worden?

⁷ Frédéric Monod en Adolphe Monod, twee broers die predikant waren.

Ongetwijfeld zou ik die liefde moeten aannemen met een vuriger dankbaarheid dan welke andere zegen dan ook. Ik heb werkelijk niets gedaan wat zo'n zegen zou verdienen. Maar wat zeg ik? Is niet alles, alles, alles uit genade? Het zou mijn vermaak zijn om van tijd tot tijd tot jullie te spreken in korte en haastige regels. Dit brengt me nabij jullie en dan kan ik met jullie spreken over God. Hij alleen moeten we op het oog hebben. Zijn stem moet in deze zaak gehoorzaamd worden.

Ik werd zojuist heel erg ontroerd door een kort gesprek met mijn jonge leerling, die voor de dienst de pastorie binnenkwam. Met grote eenvoudigheid gaf hij uitdrukking aan het belangstelling die heel mijn gemeente had met betrekking tot mijn ziekte. Hij zei: 'Wat zal er van ons terecht komen als de Heere u zou wegnemen?' Ik antwoordde hem en de ouderlingen dat ze er zeker van konden zijn dat ik niet zwak terugdeins voor de strijd en dat ik gereedstond om mijn kruis zo lang als het de Heere zou behagen te dragen.

Mijn enige gebed was het gebed van mijn Meester: *Uw wil geschiede*. Ik zou zo'n vroege oproep na zo'n korte strijd als een grote gunst beschouwen, die voor een ellendige zondaar als ik ben zeer uitzonderlijk zou zijn. Net nadat deze leerling vertrokken was, kwam de voortreffelijke Favre binnen. Hij was nat van de tranen en geloofde me toen ik hem verzekerde dat mijn grote uiting van vreugde bij de gedachte aan mijn verlossing uit dit leven, niet voortkwam uit een ijdele aversie tegen de moeilijkheden van het leven of het gebrek aan liefde tot hen.

Later op de morgen werden mijn klachten dreigender. Mijn ziel had dezelfde kalmte. Ik weet Wie ik geloofd heb. Ik ga met onbeschrijfelijke vreugde voort door de donkere vallei, want ik ga naar Jezus, mijn God. Ik ga naar Christus, Die voor ons heeft overwonnen. Al Zijn beloften komen samen tot een punt en vervullen mijn ziel met een blijdschap die ik nog nooit eerder gekend heb. Nee, Hij heeft ons niet misleid! *Zalig zijn zij, die niet zullen gezien hebben, en nochtans zullen geloofd hebben.*⁸ Ik ga heen om Hem te zien zoals Hij is. Ik zie Hem reeds. Ik voel dat Zijn hand mijn ziel ondersteunt. Wanneer dit leem [mijn lichaam] in stukken brokkelt, dan wordt de inwendige mens vernieuwd. Ik zal naar Zijn beeld veranderd worden, ik zal als Hem zijn! Daar waar geen droefheid is.

O, kon ik de vreugde maar aan jullie zielen meedelen! Maar jullie kunnen die daar ook vinden. Ik ben niet van jullie gescheiden. Op het moment dat ik hier mijn ogen sluit, kan ik me bij jullie zien staan om Christus op de wolken te zien komen.

O, dat jullie allen zouden ontslapen in Jezus! Vaarwel geliefde vrienden! Ik heb een beetje hoop – dat het moment nadert waar ik zo vurig naar verlangd heb. De gedachte daaraan gaf mij altijd de zoetste voldoening. O, wat bent U goed, mijn Zaligmaker! Uw aangezicht vervult me met vreugde. Opstanding en het Leven! Eeuwigheid, eeuwigheid met Jezus! Zo geliefd, hoewel ongezien. Wat zal dat zijn. Mijn geest bezwijkt. O bloed! O kruis!

Wat een vrede is er in dat laatste woord gericht tot de moordenaar: Heden zult gij met Mij in het Paradijs zijn.⁹ Vreugde, eindeloze vreugde! Volheid van vermaak! Voor altijd bij Hem te zijn, Die mijn ziel liefheeft. Wij zullen het lied van het Lam aanheffen met de tienduizend maal tienduizenden die het kennen en het nieuwe gezang geleerd hebben. Hem, Die ons verlost heeft, zij de eer. Voor Zijn troon. Ik brand van verlangen!

Wanneer zal deze muur van vlees afgebroken worden? Nog een klein ogenblik. O, hoe groot is Zijn goedheid! Ween niet, mijn vrienden. Het laatste dat mijn geweten misschien zelfs een klein

⁸ Joh. 20:29.

⁹ Luk. 23:43.

beetje zou kunnen beroeren, is de herinnering aan een waarschuwing aan bepaalde overtreeders, maar die ik gedwongen was te verzuimen door een opeenvolging van recente omstandigheden. Ik heb deze vermaning doorgegeven aan de ouderlingen, zodat ik verzekerd ben dat hun bloed van mijn hand niet zal geëist zal worden.

Mijn vrede is nog steeds zuiver, volmaakt en ongemengd. Mijn vreugde gaat alle verstand te boven. Ik beschrijf die slechts opdat jullie er zelf naar zullen verlangen. Zeker, die vrede wordt niet gevonden in de drukke kringen van de wereld. Het pad ervan is niet nagevorst door de wijzen van de wereld. Nee, nee, U alleen schenkt het, o God, God de Zaligmaker, God de vertrooster! Geloofd, geloofd, voor eeuwig geloofd zij Uw heerlijke Naam!

Lieve moeder, oom, tante, broers en zussen, neven en nichten, vrienden in Christus, wij zijn niet gescheiden. Wij zullen elkaar spoedig ontmoeten.

Julius Charles Rieu.

Een pastorale brief

Van een predikant aan zijn gemeente die in Philadelphia bleef Gedurende de epidemie van 1798

Bron: Pastoral letter, etc., John Ormrod, Chesnut street, Philadelphia, 1799.

Ashbel Green (1762 - 1848) was een Amerikaans Presbyteriaans predikant. Hij was de achtste president van de universiteit van Princeton. In 1798 woedde in Philadelphia de gele koorts, een tropische ziekte die wordt veroorzaakt door het gelekoortsvirus. Men zegt dat 5000 of meer mensen stierven aan deze ziekte.

De schrijver wil zijn lezers in het eerste gedeelte van de brief erop wijzen dat men een epidemie moet zien als een bedeling van Gods voorzienigheid. Deze bedeling zal ons óf slechter, óf beter maken en Green vermaant zijn lezers daarop acht te slaan. In het tweede gedeelte van de brief vertroost hij de gelovigen die in de stad Philadelphia achtergebleven zijn met Gods beloften in Zijn Woord.

Aan de gemeente van X. die in de stad Philadelphia verbleef gedurende de epidemie van 1798.

Mijn geliefde gemeente,

De apostel Paulus spreekt in de brieven aan de kerken waar hij gearbeid had, vaak over met het lichaam afwezig te zijn, maar tegenwoordig te zijn met de geest¹⁰ en van u beroofd te zijn geweest *voor een kleine wijle tijds, naar het aangezicht, niet naar het hart.*¹¹ Ik ben er heel goed achter gekomen wat die uitdrukkingen betekenen sinds ik u voor het laatst gezien heb. Vanuit de overtuiging van mijn plicht ben ik naar het lichaam wel afwezig, maar mijn hart is werkelijk bij u. In nederige navolging van de apostel zou ik u nu enkele gedachten willen meedelen door middel van een brief. Ik hoop u binnenkort van aangezicht tot aangezicht te zien en te spreken.

Het heeft de wijze en heilige God behaagd om de laatste twee maanden Zijn kastijdende hand misschien wel zwaarder op onze ongelukkige stad te leggen dan Hij ooit tevoren gedaan heeft. Men zou denken dat de veelvoorkomende, ja zelfs jaarlijkse terugkeer van deze pijnlijke en ontzettende gesel genoegzaam is om de meest zorgeloze en onbekommerde mensen te doen ontwaken en op te schrikken. Het lijkt wel alsof de God des hemels *Zich erop toegelegd* heeft om de steden en dorpen van de Verenigde Staten te straffen en vastberaden was om de ene slag na de andere toe te brengen, totdat ze óf tot Hem terug gekeerd óf totaal verwoest zouden zijn.¹²

¹⁰ 1 Kor. 5:3.

¹¹ 1 Thes. 2:17.

¹² *En zo gij met Mij in tegenheid wandelen zult, en Mij niet zult willen horen, zo zal Ik over u, naar uw zonden, zevenvoudig slagen toedoen. (..) dan zal Ik de pest in het midden van u zenden (Lev. 26:21-25).*

Zo Ik den hemel toesluite, dat er geen regen zij, of zo Ik den sprinkhaan gebiede, het land te verteren, of zo Ik pest onder Mijn volk zende; En Mijn volk, over dewelken Mijn Naam genoemd wordt, zich verootmoedigt en bidt, en zij Mijn aangezicht zoeken, en zich bekeren van hun boze wegen; zo zal Ik uit den hemel boren, en hun zonden vergeven, en hun land genezen (2 Kron. 7:13-14). Zie, gij zijt gezond geworden; zondig niet meer, opdat u niet wat ergers geschiede (Joh. 5:14).

Voor degenen die de hand van God zien en in aanmerking nemen wat betreft de gebeurtenissen in dit leven, zal dit wel duidelijk zijn.¹³ Pijnlijk is de zekerheid ervan voor degenen die te midden van deze rampen hebben te lijden. Toch zal er geen reformatie plaatsvinden, noch eraan gedacht worden, tenzij het Hem behaagt, Die *des geestes overig* heeft¹⁴, om die uit te storten tot heiliging van Zijn bedelingen in de voorzienigheid. Namelijk het openen van verblinde ogen en dove oren, het versmelten van harde harten en de krachtige bekering tot de Heere van degenen die zowel in de *aard* als in de *praktijk* vijanden van Hem zijn. Onze ervaring uit het verleden is zeker wel genoegzaam om ons te overtuigen dat geen enkele bedeling in de voorzienigheid ons ook maar iets beter zal maken. Hoe belastend, vreselijk of ontzuiterend die ook moge zijn. We zullen er eerder veel slechter door worden, tenzij God deze slagen samen zal doen gaan met de invloeden van Zijn genade.

Het is inderdaad een hele belangrijke waarheid, die we zorgvuldig in gedachten moeten houden, dat alle buitengewone handelingen en bedelingen van de Goddelijke hand ons beter óf slechter zullen maken. Het zal niet vrijblijvend zijn. God zal niet toelaten dat ze niets zullen uitwerken. Als ze ons niet zullen verootmoedigen en bekeren, dan zullen ze ons zeker verharderen en meer van God vervreemden. Ze zullen het middel zijn om de maat van onze ongerechtigheden vol te maken. *En de toorn is over hen gekomen tot het einde.*¹⁵ Het meest sombere dat ik kan zien in het lijden van stad en land is dat de *kwade*, en niet de *goede* gevolgen van deze slagen schijnen te hebben plaatsgevonden onder ons. Door alle slagen die we de afgelopen vijf jaar gevoeld hebben, zijn we slechter en niet beter geworden. Zelfs voor iemand die bekend is met de menselijke natuur en de verdorvenheid van het menselijke hart zal het vreemd en verbazingwekkend toeschijnen dat de rampen die onze stad getroffen hebben zo weinig indruk maken als bij ons. Ja, dat ze veronachtzaamd en vergeten zouden worden, zelfs voordat de pijn over was. Waar zal deze vreselijke ongevoeligheid ons dan brengen? Waar zal het eindigen? Dit zijn inderdaad sombere vragen. God alleen weet wat het einde zal zijn. Het is voor ons genoeg dat we onze plicht kennen. Deze plicht houdt in dat we een goed gebruik maken van deze voorzienigheid, zodat we er geestelijk en eeuwig voordeel uit zullen trekken. Bid en werk, opdat ook anderen deze voordelen niet uit handen zullen glippen.

Degenen die in de stad gebleven zijn gedurende de epidemie zullen deze huidige ramp over het algemeen wel op de pijnlijkste wijze gevoeld hebben. Dit is echter absoluut geen aanwijzing dat hun misdaden groter zijn geweest dan die van anderen en ook zelfs niet even groot geweest zijn als die van de velen die weggevlucht zijn zonder ook maar iets te voelen.¹⁶ De smarten van degenen die geleden hebben, kunnen het middel geweest zijn tot hun grootste voordeel, terwijl de zeer grote onbezonnenheid van degenen wier gevoelens in het geheel niet gekrenkt zijn, zeker een van de vreselijkste vloeken is die zij ervaren kunnen hebben. Het kan een ontzettende voorloper zijn van hun zware verdoemenis, zelfs al in dit leven. Misschien is het wel datgene wat voorafgaat aan iets nog ergers in de toekomstige wereld, dan wat hier toegebracht kan worden.

¹³ *De stem des HEEREN roept tot de stad (want Uw Naam zijt het wezen): Hoort de roede, en wie ze besteld heeft! (Mich. 6:9). Zal er een kwaad in de stad zijn, dat de HEERE niet doet? (Amos 3:6).*

Gij hebt hen geslagen, maar zij hebben geen pijn gevoeld; Gij hebt hen verteerd, maar zij hebben geweigerd de tucht aan te nemen; zij hebben hun aangezichten harder gemaakt dan een steenrots, zij hebben geweigerd zich te bekeren (Jer. 5:3).

En de mensen werden verhit met grote hitte, en lasterden den Naam Gods, Die macht heeft over deze plagen; (hoewel 'plagen' hier wellicht meer figuurlijk bedoeld wordt) en zij bekeerden zich niet, om Hem heerlijkheid te geven (Openb. 16:9).

¹⁴ Mal. 2:15.

¹⁵ 1 Thes. 2:16.

¹⁶ *En er waren te dierzelfder tijd enigen tegenwoordig, die Hem boodschappen van de Galileërs, welker bloed Pilatus met hun offeranden gemengd had. En Jezus antwoordde, en zeide tot hen: Meent gij, dat deze Galileërs zondaars zijn geweest boven al de Galileërs, omdat zij zulks geleden hebben? Ik zeg u: Neen zij; maar indien gij u niet bekeert, zo zult gij allen desgelijks vergaan (Luk. 13:1-3).*

God heeft ongetwijfeld een aantal van Zijn lieve kinderen door middel van deze verwoestende ziekte tot Zich geroepen, om de eeuwige rust in te gaan. Zij hebben door hun wegneming winst gedaan en wij, die achterbleven, hebben zwaar verlies geleden. Zij zijn aan alle zonde en lijden ontsnapt en gegaan naar de gewesten van volmaakte heiligheid en vreugde. Naar de onmiddellijke tegenwoordigheid van God en het Lam. Wij hebben het voordeel van hun gezelschap, gebeden en arbeid verloren en worden geroepen om nog meer te doen en te lijden, terwijl hun werk en lijden voor altijd voorbij is.

Ongetwijfeld zijn er andere kinderen van God die deze ziekte overleefd hebben en daarom reden hebben om hun hemelse Vader tot in alle eeuwigheid te loven voor datgene wat zij in staat waren te doen en hetgeen waartoe zij geroepen waren om te zien en voelen. Hun liefdesarbeid, pijnlijke zorgen of kwellende ziekte, wonderlijke ondersteuning, veelvuldige ontfermingen te midden van een leger van boosheden, de schokkende taferelen die zich voor hun ogen hebben afgespeeld, de bijzondere goedheid van God jegens hen en hun gezinnen, hun sombere uren, de tijden van Goddelijke vertroosting, hun mistroostige gedachten, hun triomferende hoop, het verlies van geliefde familieleden en vrienden, het leven met een nabije eeuwigheid in zicht en ten slotte gespaard en geroepen te zijn om nog een poos in de wijngaard van de Heere te arbeiden – dit alles, *alles* zal medewerken ten goede.¹⁷

Alles zal hen vooruit doen snellen op hun christelijke loopbaan. Alles zal de verschillende genadebewijzen verhelder. Alles zal hun toekomstige loon vermeerderen. Alles zal waarde en heerlijkheid toevoegen aan de eeuwige kroon der heerlijkheid die hun uiteindelijk gegeven zal worden.

Laat het volk van God vertroost worden met de overdenking van deze zaken. Laat ze zich verheugen dat *de HEERE regeert* en dat *Zijn raad zal bestaan*. Hij zal al *Zijn welbehagen doen*.¹⁸ Laat ze tot Hem vluchten als hun sterke Toren¹⁹, om zich te verbergen onder de schaduw van Zijn vleugelen, *totdat de verdervingen zullen voorbij zijn gegaan*.²⁰ Laat ze de regering van de wereld en de bedeling met betrekking tot de schepselen overlaten aan de God Die ze gemaakt heeft. Laat ze de Goddelijke beloften in de gedachten terugkomen en de belangrijke waarheid in het oog hebben, dat hoe duister dit aspect van de Goddelijke voorzienigheid ook moge zijn, of hoe smartelijk de zaken zijn waarvan ze getuigen waren, er toch *vrucht voor den rechtvaardige* is. *Immers is er een God, Die op de aarde richt*.²¹ Hij zal opstaan. *Gij zult U ontfermen over Sion*.²² Hij zal niet toelaten dat Zijn getrouwheid zal falen. Hij zal al Zijn beloften aan Zijn Zoon, Kerk en volk onthouden en nakomen.

Het is voorspeld *dat in de laatste dagen ontstaan zullen zware tijden*.²³ Het is ons lot om die dagen te aanschouwen. De huidige tijd is inderdaad zwaar of gevaarlijk in ons land en in de hele wereld. Het vereist de beoefening van veel waakzaamheid, geloof en lijdzaamheid in de christen die zijn goede naam zou willen houden, standvastig zou willen blijven en zijn belijdenis zou willen versieren. En dat in de tijd en omstandigheden waarin we geplaatst zijn. Echter, voor degenen die getrouw bevonden worden, geldt: *Uw loon is groot in de hemelen*.²⁴

¹⁷ Rom. 8:28.

¹⁸ Ps. 93:1, Jes. 46:10.

¹⁹ Spr. 8:10.

²⁰ Ps. 57:2.

²¹ Ps. 58:12.

²² Ps. 102:14.

²³ 2 Tim. 3:1.

²⁴ Math. 5:12.

Er is een genoegzame voorraad van genade en hulp in de schatkamer van onze aanbiddelijke Verlosser. Ja, voor elk mogelijk gebrek dat Zijn volgelingen maar kunnen voelen. *Want het is des Vaders welbehagen geweest, dat in Hem al de volheid wonen zou.*²⁵ *Want in Hem woont al de volheid der Godheid lichamelijk.*²⁶ *En uit Zijn volheid hebben wij allen ontvangen, ook genade voor genade.*²⁷ Welke niet naar waarde te schatten, dierbare woorden staan hier! O, te bedenken dat deze gezegende Jezus, in Wie zo'n volheid is, het geestelijke Hoofd, de Man en de Broeder van elke gelovige is! De Goddelijke waarheid bevestigt dit feit aan ons.

Wie is er dan, die *vergeving* wil hebben – die veel vergeving wil hebben – die het gedurig en onophoudelijk wil hebben? Zie, hier is een *volheid* van vergeving in Christus. Zijn Goddelijke, oneindige natuur is er *vol* van. U mag alles nemen wat u wilt – u mag het *om niet*²⁸ nemen. U mag het zo vaak aannemen als u wilt, wanneer u het ook nodig hebt. Toch zult u de onpeilbare volheid die in Hem te vinden is niet kunnen verminderen. Het heeft de zonden van het zwartste soort weggewassen en elk slag van zondaren gereinigd en ondanks dat is de hoeveelheid ervan niet kleiner geworden. De kracht zal er niet uit gaan.

Gelovige, kom dan zo vaak als u wilt, en neem een volheid van vergeving van al uw zonden uit de volheid van uw dierbare Zaligmaker. Wie is er, die tegelijkertijd ook genade nodig heeft *om geholpen te worden ter bekwamer tijd*²⁹ – die de verdorvenheid neergeslagen, het ongeloof onderworpen, de duisternis weggejaagd, koudheid en onverschilligheid weggenomen, de liefde ontvlamd, het vertrouwen opgewekt, de hoop, ijver en vurigheid verlevendigd, leiding met betrekking tot de plichten geschonken, onderwerping aan de wil van God gegeven en de voorbereiding daarop verleend wil hebben? Zie dat in de volheid van Christus alle uitrusting en verscheidenheid aan gaven te vinden is en om niet aangeboden wordt. Nee, u wordt gedrongen het aan te nemen. *Mijn genade is u genoeg; want Mijn kracht wordt in zwakheid volbracht.*³⁰ Dit zijn Zijn Eigen genadige woorden.

Ga dan met uw gebreken naar Christus en probeer zo'n nijpende behoefte eraan te krijgen als u maar kunt. Hoe meer gebreken u zult voelen, hoe meer u werkelijk verlichting zult wensen en hoe dichter u waarschijnlijk zult zijn bij de verlossing. Kom in diepe verootmoediging tot de troon der genade. Vertel uw God en Zaligmaker dat dit en dat uw gebreken zijn en dat in dit en dat geval uw nood heel erg dringend is. Vertel Hem dat u op Zijn vrije en genadige nodiging daar gekomen bent als een arm kind, een arme, verloren zoon. Vertel Hem dat Hij de belofte én geneigdheid of het verlangen om erop te pleiten gegeven heeft. Ook al is Hij het helemaal niet verplicht om u een genadige belofte te schenken of ook maar één schuldige zondaar toe te staan om op de belofte te pleiten. Zijn getrouwheid zal gehoor geven aan de beslaglegging van het geloof. U weet wel dat zij gereed staat om te antwoorden. Leg uw zaak neer bij het Verbond. Vraag nederig of God Zijn woord wil waarmaken. Vertel Hem dat u de belofte vertrouwt. Vertel Hem dat u ziet op Zijn getrouwheid, dat Hij de belofte na zal komen en dat Hij het beste voor u zult doen in deze moeilijkheden.

O gelovige, u, noch enig ander discipel van Jezus zult dit doen zonder een antwoord van vrede te ontvangen! God weigerde nooit te helpen, ook was Hij niet traag in Zijn hulp, wanneer de ziel rustte op Zijn Woord. Hij zou eerder het universum verwoesten dan ontrouw zijn in zo'n zaak. Wie kan dit voorrecht, dat hij een almachtig God heeft waar hij naartoe kan gaan, recht naar

²⁵ Kol. 1:19.

²⁶ Kol. 2:9.

²⁷ Joh. 1:16.

²⁸ Openb. 22:17.

²⁹ Hebr. 4:16.

³⁰ 2 Kor. 12:9.

waarde schatten? God als Toevlucht in al onze noden. Het is een rijker deel dan wanneer we duizend werelden tot onze beschikking zouden hebben. Hoe dwaas handelen christenen toch, dat zij niet meer gebruik maken van dit voorrecht. Hun hemelse Vader misgunt hen het gebruik ervan niet. Nooit is Hij zo blij met ze, als wanneer ze zo tot Hem komen, opdat Hij Zijn belofte van verhoring zal nakomen. Hij zal de verhoring wel op Zijn tijd en op Zijn Eigen wijze laten plaatsvinden. Het zal echter de *beste* tijd en de *beste* wijze zijn. Het zal bijna altijd een betere en volkomener verhoring zijn dan de christen zich voorgesteld had. Het zal over het algemeen ook een zeer *merkebaar* antwoord zijn. De ziel zal merkebaar ervaren dat zijn gebed werkelijk verhoord is geworden. Maar dit vermakelijke onderwerp heeft me verder geleid dan ik bedoeld heb.

Het is mijn bedoeling om op te merken dat de zware tijden die we nu beleven, spoedig voorbij zullen zijn. Dan zal God wonderlijke dingen doen voor Zijn Kerk. Voor de Heere zijn duizend jaren als een dag.³¹ De tijd lijkt voor ons wel lang en vervelend te zijn, maar voor Hem is het slechts een ogenblik. Vanuit ons oogpunt zijn Zijn werken toekomstig, maar voor Hem vinden ze op dit moment plaats. Hij ziet nu dat al Zijn beloften vervuld zijn en dat alle zaken die tot dat doel leiden, uitgevoerd zijn. Laat ons dan wachten in geloof. Laat het geloof vaak gebruik maken van de dierbare laatste belofte die in het Boek des levens staat.³² Het is een van de rijkste beloften: *Die deze dingen getuigt, zegt: Ja, Ik kom haastiglijk. Amen.* Laat het geloof vurig deze woorden nazeggen: *Ja, kom, Heere Jezus! De genade van onzen Heere Jezus Christus zij met u allen. Amen.* Kom met Uw kracht in de zielen van Uw volk. Kom om de goddeloze wereld te overtuigen en te bekeren. Kom om Uw uitverkorenen te vergaderen. Kom om al Uw voornemens uit te voeren. Kom ten oordeel en laat al Uw volk in volmaaktheid komen tot Uw zalige tegenwoordigheid.

Aan onze gebeden moeten ook onze pogingen tot het goed van kostbare zielen toegevoegd worden. Wij moeten onze ijver en vurigheid op elke wijze van invloed of mogelijkheid aan de dag leggen om ondeugd tegen te staan en de deugd op te wekken, onze belijdenis te versieren, de zorgelozen wakker te schudden, de onbekommerden op te schrikken, de zoekende mensen te leiden, de zwakken te troosten en de afdwalenden terug te roepen. Wie zal zeggen of *de tijden der verkoeling zullen gekomen zijn van het aangezicht des Heeren?*³³ Wie kan zeggen of onze ogen nog eens de heerlijke dagen van de Zoon des mensen op aarde zullen zien? Hoe het ook moge zijn – allen die getrouw zijn tot de dood, zullen zeker de kroon des levens ontvangen.

Als deze brief door iemand gelezen zal worden wiens geweten tegen hem getuigt, dat hij zichzelf nog nooit aan de Heere heeft gegeven en zijn ziel nog nooit overgegeven heeft in de handen van de Zaligmaker, dan zou ik hem door de *ontfermingen Gods* willen bidden dat hij zich overgeeft om te zijn *een levende, heilige en Gode welbehagelijke offerande, welke is uw redelijke godsdienst.*³⁴ is het geen genade die uw hart zou laten smelten, dat u gespaard bent te midden van de verwoestingen van de dood die om u heen te zien waren? Dat u niet in uw zonden afgesneden bent? En dat u niet in hopeloze ellende verkeert, maar nog steeds de oproepen en nodigheden van het Evangelie mag hebben? Elk beginsel van genade zou u toch zeker wel doen voornemen dat u, in de kracht van God, nu *voor Hem* zult zijn en niet voor iemand anders? Ik beveel u aan Zijn genade en mijn gedurige gebed is dat u door Hem in vrede gevonden mag worden. *Broeders, bid voor ons.*
Vaarwel.

Uw liefhebbende predikant,
Ashbel Green.

³¹ 2 Petr. 3:8.

³² Openb. 22:20.

³³ Hand. 3:19.

³⁴ Rom. 12:1.

De wonderlijke opwekking ten tijde van de pest in Londen in het jaar 1665

Door Thomas Vincent

Velen weten uit de geschiedenisboeken dat er in 1665 een grote pestepidemie woedde in Londen en dat in het jaar daarna vele huizen verwoest werden door de grote brand. De welgestelden verlieten in groten getale de stad, terwijl de armere mensen achterbleven. Elk huis waar de pest binnengekomen was, werd afgesloten en gemarkeerd met een rood kruis. De bewoners, ziek én gezond, werden dan afgesloten van de buitenwereld. Ook veel predikanten vluchtten weg.

Er waren ook Puriteinse predikanten, die van overheidswege verboden waren te preken. Maar in deze nood zagen zij het als ***hun roeping om in de stad te blijven om de mensen bij te staan en voor ze te preken.***

Hieronder enkele ervaringen van Thomas Vincent - waarschijnlijk 1634 – 1678- die overgenomen zijn uit een leerrede. Deze is vertaald en uitgegeven met tal van andere preken van Godzalige Engelse Godegeleerden. "Het verhoogde Nederland gekroond met Gods goedheid. Nu vernederd door 's mensen boosheid." Begrepen in 16 redevoeringen. Uitgave J. H. (Johan Hofman) vertaler en uitgever. 1728.

Pagina 177. Leerreden over de pestziekte en het sterven van de beesten als voorbode van de pestilentiën onder de mensen, eer die komt uit haar stallen in onze huizen. Door Mr. T.S.V.

Joël 1 vers 14- 17, en bijzonder vers 18: ***O, hoe zucht het vee. De runderkuddes zijn bedwelmd, enz.***

Uit het verslag van Thomas Vincent:

‘In 1665 kwam de pest in onze stad Londen, nadat wij gewaarschuwd waren door de grote pestepidemie in Holland in het jaar 1664. Ook kwam de ziekte in datzelfde jaar enkele verafgelegen plaatsen van ons land binnen. Ook kan men zich afvragen of de vallende sterren of kometen, die in het zicht van Londen kwamen en de geesten van velen deed verwonderen, enige betekenis en invloed hadden. In de maand mei werd de pest voor het eerst opgemerkt. Er waren in dat gehele jaar daarvoor slechts drie personen die overleden aan de ziekte. Begin mei werden negen mensen geveld door de pest, een in het centrum van de stad en de acht anderen in de buitenwijken. Dit was de eerste waarschuwingspijl die vanuit de hemel naar ons geschoten werd. Spoedig begon de vrees de harten van het volk te bekruipe. In de stad werd er veel gepraat en nagedacht over de plaag en de mensen vroegen zich af of zij zouden weggaan als de pest zich zou uitbreiden.’

‘In de volgende week verminderde het aantal sterfgevallen van negen tot drie. Daarom kwam het gemoed van het volk wat meer tot rust. De gesprekken gingen minder vaak over dat onderwerp, de vrees werd tot zwijgen gebracht en de hoop werd verlevendigd, dat de donkere wolk slechts een dreiging was, die een paar druppels liet vallen, waarna de wind alles weer weg zou blazen.’

‘Toen het aantal sterfgevallen van drie tot veertien vermeerdert werden van veertien tot drieënveertig, terwijl de ziekte zich zo erg begon te verspreiden en te vermeederen, begonnen de

zorgeloze zondaars verschrikt te worden. Degenen die gerust hadden willen slapen in hun bed, werden tegen hun wil ontwaakt. De meeste mensen werden gegrepen door grote verslagenheid. Schuldige zondaars begonnen om zich heen te kijken en bij zichzelf te bedenken naar welke uithoek van het land ze zou zouden kunnen vluchten om zich te verbergen. De wereldse en lichtzinnige mensen hadden vrees en schrik. Als ze al geen berouw hadden vanwege hun zonden. Deze gevolgen van hun schuld konden zij niet van zich afwerpen. Als zij overdags door middel van gezelschap, drank en vleeselijke vermaak hun geest vergiftigen en geruststelden, mogen wij wel raden welke vrees er in hun harten terugkeert wanneer zij maar enige ruimte inlassen voor de eenzaamheid en welke vreselijke gedachten die mensen vanwege de angst voor, en het gevaar van, de dood hebben in de stille nacht.'

In de maand juni vermeerderde het aantal sterfgevallen sterk. Honderden mensen overleden aan de ziekte. In juli zelfs duizenden. Degenen die enigszins bekend stonden vanwege hun goedheid of belijdenis van de godsdienst, werden het eerst getroffen. God waarschuwde hen opdat zij zouden nadenken en zich zouden voorbereiden op de dood. Vele uitnemende mensen werden vrij snel getroffen, opdat de beste mensen zichzelf geen vrijstelling zouden beloven of een schriftgedeelte zo letterlijk zouden interpreteren, alsof de Heere Zijn volk een volkomen immuniteit tegen de pest beloofd zou hebben. De burgers van de stad begonnen te vrezen voor de omgang met andere mensen. Velen, waaronder predikanten, verlieten de stad. Vincent verwijt de burgers niets, maar hij vond dat het de plicht van de predikanten was om in de stad te blijven, nu er zo'n grote nood was onder de gemeenteleden. Hij bedenkt zich hoe de dronkaards en vloekers zich nu voelen, wanneer zij zien dat de dood als het ware voor de deur staat. De rijken verlieten de stad. De anderen zouden wel volgen. Maar de armen moeten achterblijven. In augustus wordt de situatie nog schrijnender. Duizenden mensen sterven. De dood lijkt als de ruiter op het vale paard te overwinnen. In september woedde de ziekte nog heviger.

Hij vervolgt zijn verhaal: 'Het was heel akelig om de rode kruizen op de huizen te zien en op de deuren de woorden te lezen: Heere, wees ons genadig. Er was zo'n grote stilte rond die plekken. Behoedzaam passeerden de mensen deze huizen. Ze keken alsof ze door een vijand die hun verderf op het oog had in een valkuil gelokt waren.'

'Wij konden amper voortgaan, zonder een paar doodskisten tegen te komen en zieke mensen kreupel en met zweren in de straten te zien. (Misschien werd de regeling dat de zieken binnenshuis moesten lijven later wat soepeler?) dit was een droevig schouwspel. Twee gevallen ontroerden mij heel erg. Er liep een vrouw alleen, huilend langs de deur van mijn huis (midden in de brandhaard van de pest) met een klein kistje onder haar arm. Zij droeg het naar het nieuwe kerkhof. Ik dacht dat zij de moeder van het kind was en dat al haar familieleden dood waren, waardoor zij genoodzaakt was om haar laatste kind eigenhandig te begraven.'

'Een ander geval was een man bij de hoek van de Artilleriemuur. Ik zag dat hij met zijn gezicht tegen de muur viel, naar ik dacht vanwege de duizeligheid die veroorzaakt werd door de ziekte die hem op die plek aangreep. Toen ik langsliep, hing hij met een bebloed gezicht over de reling. Zijn bloed droop op de grond. Toen ik weer terugkeerde, was hij verplaatst naar een plek onder een boom in Moorfields. Hij lag op zijn rug. Ik ging naar hem toe en sprak tegen hem. Hij kon mij echter geen antwoord geven, maar rochelde met zijn keel. Men vertelde mij dat hij een halfuur daarna op die plek overleden is.' Nu begon de pest ook de kennissen van Thomas Vincent aan te tasten. Van de zestien personen die hij elke dag zag, bleven er na een korte tijd slechts vier of vijf over.

Nadat Vincent nagedacht had over het feit dat de pest zowel de rechtvaardigen als de goddelozen neergeveld had en over het verschil dat er na de dood zou zijn zoals bij de rijke man en Lazarus, vervolgt hij zijn verhaal: 'Over het algemeen werd onder ons opgemerkt dat degenen van Gods

volk onder ons, die aan de pest stierven, met zo'n grote vrede en troost stierven, als niet vaak gezien wordt bij christenen, behalve wanneer zij opgeroepen worden om voor het getuigenis van Jezus Christus de marteldood te sterven. Sommigen die, toen zij gezond en wel waren, vol twijfel, vrees en klachten waren, werden vervuld met verzekering, troost, lofprijzing en een vreugdevolle verwachting van de heerlijkheid toen zij door deze ziekte op hun sterfbed kwamen te liggen. Niet alleen de verder gevorderde christenen, die meer gerijpt waren voor de heerlijkheid, hebben deze vertroosting ontvangen. Ook enkele jongere christenen, wier kennis van de Heere nog niet zo lang daarvoor aangevangen was.'

'Ik kan uit eigen ervaring spreken met betrekking tot enkele vrienden waarmee ik verkeerde. Ik zal alleen degenen noemen die zich bevonden in het huis waar ik woonde. De familie bestond uit acht mensen, drie mannen, drie jonge jongens, een oude man en een jong meisje. Allen kwamen naar mij toe omdat zij gehoord hadden dat ik in de stad zou blijven. Sommigen wilden mij vergezellen en anderen wilden mij helpen. Eind september kwam de ziekte ook onder ons. De jonge mensen waren niet lui, maar kochten hun tijd uit met bidden en het bijwonen van de diensten. Zij waren vatbaar voor onderwijs en werden wonderlijk ondersteund tegen de vrees voor de ziekte en de dood, die elke dag zo zichtbaar aanwezig waren. Maar uiteindelijk werden ook wij getroffen. De pest kwam met geweld ons huis binnen. Deze drinkbeker was in onze hand gegeven opdat wij die zouden drinken. En dat nadat een naburig gezin, dat voor ons aangenaam gezelschap was in deze tijd van verdriet, daaruit had gedronken. Als eerste werd ons jonge meisje getroffen. Het begon met het beven en trillen van haar spieren. Spoedig werd ook haar geest aangetast. Het was een droevige dag. Ik geloof dat ik die nooit meer zal vergeten. Ik was weggegaan om een vriendin in de stad te bezoeken, wiens man pas overleden was aan de pest. Zijzelf was ook door de ziekte getroffen. Ik keerde weer terug om een ander op te zoeken, wiens vrouw aan de pest gestorven was, terwijl hij zelf de indruk had dat hij binnen enkele uren zou sterven. Ik kwam thuis en het meisje lag op haar sterfbed. Een ander riep om hulp, omdat hij of zij alleen gelaten was te midden van een aanval van zweten en flauwvallen. Wat is een zaligmakend aandeel in Christus dan toch veel waard! Wat is het een voorrecht om aanspraak te hebben op het Koninkrijk der hemelen.'

'Maar ik ga verder. Het meisje was op maandag ziek geworden. Op donderdag stierf zij, vol van de hemelse kenmerken. Op vrijdag had een van de jongens een zwelling in zijn lies. Op de dag des Heeren stierf hij. Hij zat onder de littekens vanwege de ziekte. Op dezelfde dag werd er een andere jongen ziek en op de woensdag daarna stierf hij. Op donderdag werd zijn baas getroffen door de ziekte. Binnen een dag of twee zat hij onder de vlekken. Echter, tegen de verwachtingen van hemzelf en anderen in genas hij. En zo achtervolgde de pest ons. Wij werden één voor één door de ziekte getroffen. Zoals de boden, de een na de ander, bij Job kwamen, zo kwamen de boden des doods vlak na elkaar, alsof wij elkaar vlak na elkaar zouden moeten volgen naar de kuil.'

'Toch riep de Heere het uit genade een halt toe. De rest werd bewaard. Wat heel opmerkelijk was aan deze bezoeking, was het gedrag van met name de jongens die stierven. Ik geloof dat zij minder bekommerd waren over zichzelf dan anderen over hen bekommerd waren. Aan de eerste jongen die ziek werd, vroeg zijn vader welke voorbereidingen hij voor zijn dood en de eeuwigheid had getroffen. Hij vertelde hem dat hij hoopte dat hij, als hij zou sterven, naar de hemel zou gaan. Toen hem naar de grond van zijn hoop gevraagd werd, zei hij dat de Heere hem in staat gesteld had om verder te kijken dan de wereld. Toen zijn einde naderde, vroeg hij met vrijmoedigheid of de tekenen al verschenen waren (Blaren en kleine vlekken op de borst of de rug. Deze werden 'tokens' genoemd, tekenen van een naderend sterven). Hij zei dat hij ervoor klaarstond. En zo werd er een hoopvolle bloemknop afgesneden. Laat de vader of de moeder

echter niet wenen of bedroefd over hem zijn. Ik twijfel er niet aan dat hij bij zijn hemelse Vader is, hetwelk hun tot troost mag zijn.’

‘De ander was ook een aangename jongen, waar hoop voor was. Hij was zo liefhebbend en vriendelijk, dat het niet anders was, dan dat hij de liefde van degenen die hem kenden naar zich toe trok. Maar de genade die hij in die jaren ontvangen had (ik denk onder de leeftijd van zeventien jaar), maakten hem bovenal schoon. Deze genade zette hem op de hoogste plaats. Tijdens zijn ziekte had hij veel rust en kalmte van geest. Hij was zo weinig bekommerd door de gedachten aan de naderende dood, dat ik moet bekennen dat ik het wonderlijk vond om te zien. De prikkel en vrees van de dood waren op wonderlijke wijze weggenomen vanwege de hoop die hij had op de toekomstige heerlijkheid. Toch kon hij zijn moeder vertellen dat hij verlangde om nog langer te leven, als het de wil van God was. Zij vroeg hem waarom hij dat verlangde. Hij vertelde haar dat hij wilde leven totdat het vuur en de brandstapel gereed zouden staan. Bovenal wilde hij graag sterven als martelaar. Zij zei tegen hem: ‘Als je nu sterft, zal je een kroon krijgen.’

Hij antwoordde: ‘Maar als ik als een martelaar sterf, dan zal ik een nog heerlijkere kroon ontvangen.’ Toch was hij ook niet onwillig om zijn kroon op dat moment te ontvangen. Hij ging heen naar het Huis van de Vader, met grote vrede en zoetheid in zijn blik. Ik kan het de moeder niet kwalijk nemen als zij bedroefd is vanwege het overlijden van zo’n (enig) kind. Maar het was niet goed om zo onmatig te zijn in de droefheid. Het is nu tijd om de tranen te drogen en de rouw over het verlies van hem, die al zolang vervuld is met vreugde in de hemelse gewesten, af te leggen.’

‘Ik kan ook wel spreken over het gedrag van de baas van de jongens tijdens zijn ziekte, terwijl hij de dood verwachtte vanwege het verschijnen van de vlekken op zijn lichaam. Hij verlangde dat ik met hem zou bidden. Hij vertelde mij dat hij naar Huis ging en verlangde van mij dat ik zijn vrienden zou schrijven. Hij wilde hen namelijk laten weten dat hij zijn verblijf in de stad niet betreunde, hoewel zij zo hadden aangedrongen om weg te gaan. Hij had zoveel van de tegenwoordigheid van God in dit huis gevonden, dat hij geen reden had om zijn besluit te betreuren. Hij vertelde mij waar hij begraven wilde worden en verlangde van mij dat ik de rouwdienst zou leiden met een preek over de tekst uit Psalm 16: Verzadiging der vreugde is bij Uw aangezicht; liefelijkheden zijn in Uw rechterhand, eeuwiglijk.’

‘Maar tegen de verwachting van hemzelf, vrienden en de dokter in, herstelde de Heere hem weer. Laat hem Gods genade niet vergeten door te veel de wereldse zaken toe te laten hem te bezetten, om zo de herinnering aan, en het gevoel van, Gods zeer uitzonderlijke goedheid te verstikken. Laat hem door zijn bijzondere zachtmoedigheid, nederigheid, zelfverloochening, liefde, ijver en een heilige wandel blijken dat de Heere hem bijzonder genadig is geweest.’

‘De vergaderingen in de gemeenten hadden zo’n aanblik, als zelden eerder gezien was in Londen. De ernstige blikken, open oren, zo’n gretige aandacht – alsof elk woord dat uit de mond van de predikant kwam, opgegeten zou worden. Als jullie ooit iemand die op het punt staat te verdrinken, een touw zien aangrijpen, dan kunnen jullie een voorstelling maken hoe vurig de mensen naar het Woord grepen, terwijl zij gereed stonden overweldigd te worden door de gesel die door de stad ging!’

Hieronder nog een anecdote van Augustus Montague Toplady:

Bron: The complete works of Augustus Toplady; Sprinkle Publications; Harrisonburg VA.; 1987; Gods terrible voice in the city; Thomas Vincent;1667.

Velen weten uit de geschiedenisboeken dat er in 1665 een grote pestepidemie woedde in Londen en dat in het jaar daarna vele huizen afgebrand werden door de grote brand. De welgestelden verlieten in groten getale de stad, terwijl de armere mensen achterbleven. Elk huis waar de pest binnengekomen was, werd afgesloten en gemarkeerd met een rood kruis. De bewoners, ziek én gezond, werden dan afgesloten van de buitenwereld. Ook veel predikanten vluchtten weg. Er waren ook puriteinse predikanten, die van overheidswege verboden waren te preken. Maar in deze nood zagen zij het als hun roeping om in de stad te blijven om de mensen bij te staan en voor ze te preken. Hieronder een anecdote van Augustus Toplady

De volgende anecdote is van Mr. Davis van Hattis Garden, Londen:

De vader van Davis had het weer gehoord van iemand die de pest meegemaakt had en de persoon, waarover deze anecdote gaat, goed gekend heeft. Lord Craven woonde in Londen toen die droevige plaag daar woedde. Zijn huis stond in de wijk 'Craven Buildings.' (Zo genoemd omdat het huis van Craven daar stond). Toen de pest een pandemie dreigde te worden, wilde deze Lord het gevaar ontvluchten. Hij nam zich voor om naar zijn buitenverblijf toe te gaan. Zijn koets stond voor de deur, zijn bagage werd ingeladen en alles was gereed voor de reis. Toen hij door de hal naar het rijtuig liep met zijn hoed op, zijn wandelstok onder zijn arm en zijn handschoenen aan, hoorde hij de zwarte koetsier tegen een andere dienstknecht zeggen: 'Omdat mijn heer vertrekt uit Londen om de pest te ontvluchten, denk ik dat zijn God op het platteland woont en niet in de stad.'

Die arme zwarte dienstknecht zei dat in alle eenvoudigheid, omdat hij werkelijk geloofde dat er meer goden waren. Echter, dit gezegde trof Lord Craven heel diep en het deed hem stilstaan. Hij zei: 'Mijn God woont overal en kan mij zowel in de stad als op het platteland bewaren. Ik zal blijven waar ik ben. De onwetendheid van die zwarte dienstknecht was een goede preek voor mij. Heere, vergeef mij toch dit ongeloof en dat wantrouwen tegenover Uw voorzienigheid, hetwelk mij liet bedenken om Uw hand te ontwijken.' Onmiddellijk beval hij dat zijn paarden losgemaakt en zijn spullen weer naar binnen gebracht zouden worden. Hij bleef in Londen wonen, was van groot nut voor zijn zieke naasten en werd nooit besmet met de ziekte.

Ook denk ik dat het waard is te vermelden dat de uitstorting van de Heilige Geest buitengewoon groot was gedurende de gehele tijd van de pest. Zelden eerder werden zulke grote geestelijke vertroosting en zo'n rijke gemeenschap met God genoten als toen ondervonden werd door het volk des Heeren, vanaf het begin tot het einde van deze vreselijke bezoeking. Zo was die tijd van verwoesting in ander opzicht ook een tijd van bijzondere en zeer grote verfrissing voor de Kerk van Christus. (Ook dit werd de vader van mijn vriend Davis verteld door de persoon die de eerste anecdote vertelde).

CHRISTUS, ONZE ENIGE TOEVLUCHT

Een preek van ds. Robert Murray M'Cheyne (1813-1843)

Inleiding

Robert Murray M'Cheyne was een Schots predikant. Hij is op 21 mei 1813 in de Schotse hoofdstad Edinburgh geboren. Dat hij bijzonder begaafd is, blijkt al op jonge leeftijd: als vijfjarig jongetje bezoekt hij al de Engelse school en twee jaar later gaat hij naar de Latijnse school. Hij bestudeert de Griekse klassieken, maakt gedichten en houdt van muziek. Als hij later aan de universiteit gaat studeren, komt hij sterk onder de invloed van het moderne denken. De jonge Robert is in die tijd nog wel godsdienstig, maar zijn hart ligt in de dingen van de wereld. Evenals de meeste van zijn universiteitsvrienden is hij van tijd tot tijd op de dansvloer te vinden. Voor het Woord van God heeft hij absoluut geen interesse. Door het overlijden van zijn broer David, die een sterk verlangen had naar het leven met God na het sterven en met vreugde de dood inging, werd hij tot nadenken gebracht en werd hij door God wedergeboren. Het verlaten van de wereldse en nutteloze levensstijl ging met wel strijd gepaard. Roberts vrienden kunnen zijn veranderende levenshouding niet begrijpen en drijven er de spot mee. Hoe langer hoe meer leert hij de zaligheid buiten zichzelf en in Christus Jezus zoeken.

Andrew Bonar zegt: „Hij deelde ons mee dat zijn bekering niet plotseling had plaatsgevonden en dat hij tot Christus gebracht was door diepe en bestendige, hoewel niet door vreselijke of verbijsterende overtuigingen. Hierin zien we de vrijmachtige hand van de Heere. Als de Heilige Geest een ziel tot de Verlosser leidt, brengt Hij haar altijd tot een diep gevoel van zonde, maar daarna laat Hij dit gevoel van schuld voor de ene mens smartelijker en ondragelijker zijn dan voor de andere. Maar in één opzicht komt de bevinding van alle gelovige zondaren overeen, namelijk daarin, dat hun ziel hun niets anders toescheen dan een poel van zonde toen de zaligmakende genade van God verscheen.’ Een jaar na het overlijden van David schrijft Robert: „Op deze morgen in het vorige jaar (de sterfdag van David) werd aan mijn wereldsgezindheid de eerste verpletterende slag toegebracht. Hoe gezegend die voor mij was. weet Gij alleen, o God. Die het zo wonderlijk gemaakt hebt.’ Robert mag verzoening vinden voor zijn zonden in het bloed van de Heere Jezus Christus!

Na zijn studie wordt hij hulppredikant in Larbert en Dunipace. Later aanvaardt hij een beroep van de gemeente in Dundee. Hier wordt zijn werk gezegend en tijdens zijn zendingsreis naar Palestina komt er onder de bediening van W.C. Burns een grote geestelijke opleving. Robert is niet oud geworden. In 1843 stierf hij aan de tyfus. Hij is in vrede gestorven.

De preek

In deze preek wordt aangewezen waar een mens veilig kan zijn. De eerste mensen waren van God afgevallen en sindsdien is er een scheiding gekomen tussen God en de mens. Hij kent God ook niet meer, behalve wanneer God Zich openbaart. Dat doet Hij door middel van Zijn Woord. In zijn prediking wordt melding gemaakt van twee wegen: de ene weg van vijandschap tegen God, die de hele mensheid van nature bewandelt. De andere weg is de verlossing door Jezus Christus, Die gekomen is om de straf voor de zonden van mensen op Zich te nemen.

M'Cheyne schrijft ergens aan iemand: „Je vraagt jezelf wellicht af: waarom wilt u dat aan mij zo'n ontdekking van mijn verloren toestand gegeven moet worden? Dan is mijn antwoord: zodat je alle hoop op de oprichting van je eigen gerechtigheid zal worden afgesneden en dat je nooit in jouw eigen arme, schuldige ziel zou gaan kijken om daar een aanbeveling bij God voor je te zoe-

ken. Maar ook dat je de Heere Jezus Christus met vreugde zal mogen aannemen. Hij heeft namelijk voor zondaren de wet vervuld en is voor hen gestorven.’

McCheyne was zich bewust van zijn grote verantwoordelijkheid. Op een morgen schrijft hij: ‘Toen ik in het veld aan het wandelen was, kwam deze gedachte in mijn hart met bijna overweldigende kracht – namelijk dat iedere persoon van mijn kudde (gemeente) spoedig in de hemel of hel zou zijn. O, ik wilde wel dat mijn tong de kracht van donder had, zodat allen het kunnen horen; of dat ik een lichaam van staal had, zodat ik iedereen zou kunnen bezoeken en zeggen: Vlucht voor je leven! Ach zondaars, jullie beseffen maar weinig hoezeer ik vrees dat jullie de schuld van jullie verdoemenis voor mijn deur zullen leggen!’

De vraag kan gesteld worden: waarom in 2020 een preek uit de 19^e eeuw? Het antwoord staat in de Bijbel: *„Alle vlees [hiermee wordt bedoeld ‘mensen’] is gras, en al zijn goedertierenheid als een bloem des velds. Het gras verdort, de bloem valt af, als de Geest des HEEREN daarin blaast; voorwaar, het volk is gras. Het gras verdort, de bloem valt af; maar het Woord onzes Gods bestaat in der eeuwigheid.’* (Jesaja 40). Als het Woord van God in de tijd van Jesaja waar was, dan was het ook waar in de 19^e eeuw en dan is het ook waar in 2020.

De woorden van de vertaling zijn iets aangepast naar het hedendaags Nederlands.

Bron: Digibron, Wikipedia, Memoir and Remains of the Rev. Robert Murray McCheyne, O Israëls Verwachting.

„Ga heen, Mijn volk, ga in uw binnenste kamers, en sluit uw deuren na u toe; verberg u als een klein ogenblik, totdat de gramschap overga.’ (Jesaja 26 : 20)

Deze tekst is een gepast woord tot Gods volk in elke tijd van dreigend onheil. De uitdrukking is zonder twijfel ontleend aan de vreselijke nacht, waarin de Heere het land van Egypte doorging om al de eerstgeborenen te verslaan, van de eerstgeborene van Farao op de troon tot de eerstgeborene van de gevangene in de kerker. *„En Farao stond op bij nacht, hij en al zijn knechten, en al de Egyptenaars. En er was een groot geschrei in Egypte, want er was geen huis waarin niet een dode was.’* Maar God had aan Israël bevolen het Paaslam te slachten, de type van de Heere Jezus Christus, het Lam Gods, en dat zij een bundel hysop zouden nemen, dit in het bloed dopen en de bovendorpel en de beide zijposten er mee bestrijken: *„En niemand van u zal uitgaan uit de deur van zijn huis, tot aan de morgen.’* Alsof Hij had gezegd: *„Ga heen, Mijn volk, ga in uw binnenste kamers, en sluit uw deuren na u toe; verberg u als een klein ogenblik, totdat de gramschap overga.’*

Het is moeilijk te bepalen van welke ‘gramschap’ hier sprake is. De profetie werd in het begin van Hiskia’s regering uitgesproken, toen er nog veel beroering aan Israël te wachten stond. De inval van Sanherib de Assyriër was nabij en wordt wellicht in de eerste plaats bedoeld. De inval van Nebukadnézar en de zeventigjarige gevangenschap was ook niet ver af, en werd er mee bedoeld. En de inval van de Romeinen, waarbij Jeruzalem verwoest werd en de Joden eindelijk over de wereld werden verspreid, werd er wellicht ook in aangeduid. En onder al deze gezichten was Gods woord tot Zijn volk om in ‘de binnenste kamers’ te gaan, in het toevluchtsoord dat door Hem bereid was, totdat de gramschap zou voorbij zijn.

Maar bovenal bedoelt deze profetie de vloed van gramschap, die God nog over de wereld brengen zal, eer het einde daar is. Namelijk wanneer de Heere voor de tweede maal komen zal, zonder zonde in heerlijkheid, als Hij wederkomt. Niet als een ellendig mens, bekleed met de rok zonder naad, maar versierd in Zijn gewaad, voorttrekkend in Zijn grote kracht: *„als Hij zal geopenbaard worden van de hemel met de engelen van zijn kracht, met vlammend vuur wraak doende over degenen, die God niet kennen, en over degenen, die het Evangelie van onze Heere Jezus Christus niet geoorzaam zijn, wanneer Hij zal gekomen zijn, om verheerlijkt te worden in Zijn heiligen en wonderbaar te worden in allen, die geloven.’* In die

dag van grote verdrukking, waarin geen vlees zou behouden worden, tenzij die dagen verkort worden, als God de Zijnen als het ware in de binnenste kamers zal verzamelen, om ze te verbergen totdat die storm voorbij is, zoals Hij ten tijde van de zondvloed, Zijn kleine kudde in de ark bracht, en er staat geschreven: „*God sloot achter hem toe.*” Hij sloot de deuren, totdat de stroom van Zijn toorn voorbijgegaan was. Zoals ten tijde van de verwoesting van Jericho het gezin van Rachab binnenshuis verzameld werd en gered van de toorn, die naar alle kanten uitbrak. Zoals ten tijde van het verslaan van de eerstgeborenen in Egypte, God zijn Israël getrouw bewaarde in hun eigen woningen.

En zo wil God ook in de laatste storm, die over deze ellendige wereld zal komen, Zijn uitverkorenen bewaren in het holle van zijn hand, en zeggen: „*Ga heen, Mijn volk, ga in uw binnenste kamers, en sluit uw deuren na u toe, verberg u als een klein ogenblik, totdat de gramschap overga.*” De lering die wij uit deze tekst kunnen trekken, is zeer eenvoudig, en is deze: dat God in elke tijd van tegenspoed ons en onze gezinnen een toevluchtsoord aanwijst in Christus. Er is *nergens anders* veiligheid te vinden.

Christus is een volkomen toevlucht in elke storm. Op andere plaatsen van de Bijbel wordt Christus vergeleken met „*een verbergings tegen de wind, een schuilplaats tegen de vloed, en de schaduw van een zware rotssteen in een dorstig land.*” Hij wordt vergeleken bij „*een burcht, of een hoog vertrek, waarheen wij kunnen vluchten en veilig zijn.*” Hij wordt vergeleken bij „*een appelboom onder de bomen des wouds, in wiens schaduw ik mag neerzitten en zijn vrucht is mijn gebemelte zoet.*” Hier is de vergelijking echter geheel anders. Hier wordt Hij bij onze eigen kamer vergeleken, waarvan de deur gesloten is. „*Ga heen, Mijn volk, ga in uw binnenste kamers, en sluit uw deuren na u toe.*”

Welnu, Christus is werkelijk voor ons in vele opzichten gelijk aan een goed gesloten vertrek:

Ten eerste. Omdat men veilig is bij Hem. In het uur van gevaar zoeken wij geen andere plaats in de wereld om beschutting en veiligheid te vinden dan ons eigen huis, de binnenkamer met een gesloten deur. Mijn broeders, zo is het ook bij Christus. Er is veiligheid bij Hem. „*Er is geen veroemenis voor degenen, die in Christus Jezus zijn.*”

Ten tweede. Omdat er vrede en rust bij Hem is. In de wereld verwachten wij drukte en aanhoudende bezigheid. Maar gaan wij in onze binnenkamer en sluiten wij de deur dicht en de woelige en luidruchtige wereld buiten, dan is daar alles rust en vrede. Mijn broeders, zo is het ook bij Christus. In Hem vinden de vermoelden rust. Wij zijn dan zonder zorg. Wij hebben vrede en hebben „*gerustheid en zekerheid tot in eeuwigheid.*”

Ten derde. Omdat ons tehuis een welbereid toevluchtsoord is, zeer dichtbij en makkelijk te bereiken. Als wij onze woning zoeken, dan hoeven wij de adelaar niet te volgen in zijn vlucht naar de top van de steile rotsen, noch de duif die haar nest bij de ingang van het hol maakt. Wij hoeven ook niet in de aarde te graven om ons hoofd erin te verbergen. Onze woning is zeer nabij. Mijn broeders, zo is het ook bij Christus. Hij is een Verlosser Die altijd bereid is en niet ver te zoeken. Wij hoeven niet op te klimmen om Christus van boven af te brengen, noch in de afgrond neer te dalen, om Christus uit de doden op te brengen. *Nabij u is het Woord, in uw mond en in uw hart.* Ja, Hij is een Verlosser van nabij Hij is niet ver van eenieder van ons. Dit is de schuilplaats die God voor Zijn volk heeft bereid: „*Ga heen, Mijn volk! ga in uw binnenste kamers, en sluit uw deuren na u toe; verberg u als een klein ogenblik, totdat de gramschap overga!*” En zeker: het is een *algenoegzame* Schuilplaats.

I. Christus is onze toevlucht in elke storm van het geweten. De grote menigte van onbekeerde zondaren leven geheel gerust in hun zonden. Ze gaan van de ene dag in de andere zonder de minste vrees, hoewel de vloek op hen rust. De oorzaak hiervan is dat de fiolen van toorn hen nog boven het hoofd hangen, maar nog niet zijn uitgegoten. De vlammen van de hel branden hen

onder de voet, maar zonder hen te bereiken. *God is lankmoedig* [geduldig], *niet willende dat iemand verloren zal gaan*. Maar als God een ziel brengt tot kennis van haar toestand, wordt er een storm in het geweten gewekt. O, mijn broeders! er is geen veiligheid meer voor de ziel. Zij gevoelt zich niet een kind van God, maar wel de afschuwelijkheid van de zonde en het vreselijke van de toorn. De Geest heeft haar overtuigd van zonde. Elke zonde van het verleden staat tegen haar op en schijnt om wraak te roepen. Al haar zondige daden, het wegnemen van hetgeen niet het hare was, het zich inlaten met onwettige zaken, het bedrijven van schandelijke en dwaze dingen. De zonden van haar gangen, snel tot bloedvergieten, snel om het verblijf van de zonde op te zoeken. De zonden van haar ogen, vol van overspel, en die niet ophouden te zondigen, de zonden van haar tong, die de leugen liefheeft en doet, die woorden van boosheid en kwaadspreken voortbrengt, door achterklap en bitterheid, door onvruchtbare woorden van de duisternis die te schandelijk zijn om te zeggen. De zonden van haar hart, dat als een fontein schandelijke begeerten en bewegingen richting het schepsel uitstortte en de Schepper, de boven allen Beminnenswaardige, niet liefhad. O, mijn broeders, als een mens werkelijk gevoelt dat de toorn van God op hem ligt vanwege een heel leven in de zonde, wie kan die vloed dragen?

En wat het zwaarste is als de Heilige Geest hem overtuigt van zonde, „*omdat hij niet in Jezus gelooft.*’ Als de zondaar gevoelt dat Jezus de gehele dag Zijn handen naar hem uitgestrekt heeft, en hij heeft er geen acht op geslagen dat de vriendelijke Zaligmaker geroepen heeft, en hij heeft niet gehoord, dat hij de genadegaven vertreden heeft, en de Geest van de genade smaadheid aangedaan, dan stijgt de storm van het geweten tot een verwoesting. De vrees van de toorn weegt zwaar op hem. Zij is als de golven die over hem heen gaan. Zijn vrouw en kinderen kunnen hem niet bemoedigen. Zijn vrienden in de zonde kunnen zijn vrees door hun spot niet verdrijven. O, mijn broeders, als u ooit een van zonde overtuigde zondaar gezien hebt, dan zult u dat treurige, verslagen gezicht niet makkelijk vergeten. Hij is niet zeker of zijn volgende stap niet richting de hel zal zijn. Als hij inslaapt, dan weet hij niet of hij in de hel zal ontwaken.

Och, is hier een ziel die op zo’n wijze ontwaakt is? Treurend, geslingerd en nog zonder troost? Hoor dan dit woord: „*Ga heen, Mijn volk! ga in uw binnenste kamers, en sluit uw deuren na u toe; verberg u als een klein ogenblik, totdat de gramschap overga.*’ Dit woord is wel voornamelijk gesproken tot het volk van God, dat nu al in Christus geborgen is. Maar voor u is Christus net zo toegankelijk als voor hen. In Hem is volmaakte veiligheid. Bij Hem is vrede en rust. Hij is een Redder van nabij. Kom arme zondaren, ga in uw binnenste kamers. Eenieder die nu in Christus is, werd eenmaal net zo heen en weer geslingerd zoals u. Als iemand door de nacht verrast wordt op een eenzaam heideveld, als de ijskoude wind hem scherp tegenwaait en de dwarrelende sneeuw elke voetstap belemmert, waar zou hij dan willen zijn? Welke plek op de aarde is het levendigst voor zijn smachtende verbeelding? Het is zijn eigen huis. Zijn binnenste kamer, met gesloten deur. Och, als hij slechts daar zou zijn, dan zou hij weten dat hij in veiligheid was. Arme ziel, zo is het met u en Christus is zo’n Schuilplaats voor u. Niet ver af, maar zeer nabij. Geloof in de Heere Jezus en u zult geborgen zijn. Verberg u bij Hem, want Hij is een verberging tegen de wind.

II. Christus is een ‘hoog vertrek’ in tijden van benauwdheid. Wanneer alle omstandigheden gunstig zijn, is het verwonderlijk om te zien hoe onverschillig onbekeerden voor God en de eeuwigheid zijn. Als de bloesem van de gezondheid lang op hun wangen staat, dan leven zij voort alsof er geen einde te wachten stond, alsof er geen dood en hel waren. Als hun zaken er van week tot week voordelig voorstaan, dan wanen zij de heren van het heelal te zijn, alsof hun de wereld toebehoorde, alsof huizen, landerijen en geld het hunne waren, zodat zij er nooit van hoefden te scheiden.

Maar ach, nog meer is het te verwonderen, hoe zelfs Gods kinderen onverschillig worden in tijden van langdurige voorspoed, hoe dood en eeuwigheid, met Christus, te zijn, aan Christus gelijk

te zijn, minder bekoorlijk voor hen worden dan eertijds. Ja, hoe zij de wereld gelijkvormig worden, door te denken dat voorspoed Godzaligheid is en hoe de geringe, onbeduidende bezittingen van deze wereld voor een tijd tussen beide komen en het gezicht benemen op het erfdeel dat onverderfelijk, onbevlekkelijk en onverwelkelijk is. Hoe de glans en pracht van deze boze wereld hun ogen verblinden en het gezicht benevelen om de Koning in Zijn schoonheid te zien en het ver gelegen land. Welnu, het is uiterst belangrijk en leerzaam om de plotselinge vrees op te merken, die zich over het gelaat van de mensen verbreidt, wanneer God een onverwachte omkering van omstandigheden verwekt, wanneer de hemel plotseling met wolken bedekt is, de donder begint te rollen en de storm nadert. Wanneer er in de handelswereld plotselinge faillissementen plaatsvinden, die net als de lawines in de bergstreken, een ongelukkig dorp overstelpt, gehele huisgezinnen te midden van hun onbezorgde vrolijkheid overvallen, wanneer zulke treffende gebeurtenissen hen tot ondergang en armoede brengen. O, het is vreemd om dan te zien, hoe verslagen de wereld is! Haar wijsheid is ten enenmale beschaamd.

Of, wanneer God een tijd van ziekte en dood zendt, wanneer Hij een verpeste dampkring geeft, wanneer wij bezocht worden door *de pestilentie, die in de donkerheid wandelt, en door het verderf, dat op de middag verwoest, wanneer duizend vallen aan onze zijde, en tienduizend aan onze rechterhand*, verwonderlijk is het te zien wat een schrik er over de mensen komt en hoe alle aangezichten verbleken. Het is net als wanneer een aantal vissersschepen een tocht ondernemen met gunstige wind, onder vrolijke zonneshijn, omringd van de blauwe, zacht rollende golven, alles is vreugde en zorgeloosheid in elke boot. Maar plotseling betreft de lucht, de suizende wind steekt op, een vreselijke storm nadert en de dood grijnst eenieder in het aangezicht. Ach, als die vrees de manschap van elke boot overvalt, wat worden de zeilen dan snel ingehaald! Wat een krachtinspanning aan het roer! Hoe probeert de een de kust te bereiken, de ander kiest de ruime zee! Zo'n schrik komt er over de onbekeerden in een tijd van wijdverbreide rampspoed. Hoe ernstig zijn zij nu geworden! Hoe nadenkend zien zij er uit, zij staken hun scherts en ijdel geklets, en beelden zich in dat dit godsdienst is! Zij zijn geheel als het oude Israël: *„Als Hij hen doodde, zo vraagden zij naar Hem, en keerden weder, en zochten God vroeg. En gedachten, dat God hun Rotssteen was, en God, de Allerhoogste, hun Verlosser. En zij vleiden Hem met hun mond, en logen Hem met hun tong, want hun hart was niet recht met Hem, en zij waren niet getrouw in Zijn verbond.*'

Welnu, mijn broeders! in zo'n tijd van benauwdheid is Christus een hoog Vertrek. Hoewel Gods kinderen zelf dan in twijfel en onzekerheid schijnen te zijn en niet weten wat ze moeten doen en waarheen ze moeten vluchten, dan kunnen zij toch Gods woord boven de storm uit horen: *„Ga heen, Mijn volk, ga in uw binnenste kamers, en sluit uw deuren na u toe; verberg u als een klein ogenblik totdat de gramschap overga.*' De plaats waar wij vrede en rust vinden, is geheel als onze eigen kamer met gesloten deur. De storm mag buiten woeden, wij voelen hem niet. De wereld mag haar stem luid verheffen, wij horen het niet. Zo is ook de Heere Jezus een hoog Vertrek voor de gelovige onder alle stormen van het leven.

De mensen menen dikwijls dat de redding van onze zielen het enige doel is waarom wij ons in Christus moeten bergen. Ja, dat een ontwaakte zondaar bij de Heere Jezus vergeving van zonde en vrede met God vindt en verder niets. De gehele Bijbel toont echter dat er veel meer in Christus is. Dat wij, wanneer wij in Hem geborgen zijn, gered zijn uit al onze noden, van onze zorgen met betrekking tot gezondheid, geld en de wereld. In de 34e Psalm wordt het tot vier keer toe gezegd dat wij gered zijn als wij tot Christus komen. Niet slechts uit één nood, maar uit al onze moeilijkheden: *„Ik heb de Heere gezocht, en Hij heeft mij geantwoord, en mij uit al mijn vrezzen gered.*' *„Deze ellendige riep, en de Heere hoorde, en Hij verlostte hem uit al zijn benauwdheden.*' *„Zij roepen, en de Heere hoort, en Hij redt hen uit al hun benauwdheden.*' *„Vele zijn de tegenspoeden des rechtvaardigen, maar uit alle die redt hem de Heere.*' De reden is eenvoudig deze: zijn wij in Christus geborgen, dan wordt de God van de voorzienigheid onze God en Vader, en wij weten dat Hij alles zal doen medewerken ten goe-

de. De Heere is onze Herder, ons zal niets ontbreken. Welk aards goed ons ook ontnomen zal worden - wij weten dat ons eeuwig goed verzekerd is: „*Ik weet, in Wien ik geloofd heb, en ik ben verzekerd dat Hij machtig is, mijn pand, bij Hem weggelegd, te bewaren tot die dag.*’

O, mijn gelovige vrienden! Waarom zou u moedeloos zijn in deze tijd van heersende ziekte en ramp? Waarom zou u verslagen zijn, alsof God u met een wolk van Zijn toorn bedekte? Deze wolken zijn wellicht enkele druppels van Gods toekomstige toorn over de wereld, zij zijn als het begin van een onweer. Maar tot u spreken zij de taal van de liefde. God wil dat u zich nog meer zult verbergen in Christus, dat u zich meer zult afscheiden van de wereld: „*Ga heen, Mijn volk, ga in uw binnenste kamers, en sluit uw deuren na u toe.*’

Wij zouden de zegen van ons „thuis’ nooit zo waarderen, als er geen winter met sneeuwbuien en stormwinden was, die ons om de gelukkige haard doet scharen. Zo zou ook u, gelovige, de zegen niet kennen van zo’n hoog vertrek als Christus is, als er geen ziekten en dreigende gevaren waren die u naar Hem uitdrijven. Zo laat dan elke druppel van de wraak die om u heen valt, met nieuwe kracht tot uw ziel spreken en nieuw leven geven aan het geloof, waarmee u zich aan Jezus vastklemt. Laat elke zucht die u hoort, als een stem van God zijn, die zegt: „*Ga heen, Mijn volk, ga in uw binnenste kamers.*’

En u, arme mensen zonder Christus! Ach, waarheen zult u vluchten, arme schapen zonder herder, weerloos en verloren in ‘s werelds woestijn? U hebt geen thuis. Ga in uw binnenste kamer, en sluit de deur. De wraak kan u toch bereiken. God is tegen u, Zijn toorn rust op u. De dag des Heeren is duisternis, en geen licht voor u. Waar u ook gaat, u bent verloren: „*als wanneer iemand vlood van het aangezicht eens leeuws, en hem ontmoette een beer, of dat hij kwam in een huis, en leunde met zijn hand aan de wand, en hem beet een slang.*’ O, mijn broeders, u bent volwassen, u hebt uw verstand. Wilt u niet vluchten voor de toekomstige toorn? Zullen deze uitterende ziekten u niet overtuigen dat God sterker is dan u en dat u niets bent in de hand van een vertoornde God? Ook voor u is Christus, de Deur tot redding, nog open, ja wijd open. Kom, o arme zondaar, „*ga in de binnenste kamer, en doe de deuren na u toe. Verberg u een klein ogenblik, totdat de gramschap overga.*’

Ter afsluiting wil ik u nog twee opmerkingen meedelen:

1. Dat deze bijbeltekst ons opwekt om in Christus onze toevlucht te zoeken. Niet slechts ieder voor zich, maar gehele huisgezinnen. Dit leerde God ons zeer helder in de redding van Israël uit Egypte, want Hij verzamelde Israël niet in een of andere sterkte waar het veilig zou zijn, maar beval elk gezin in zijn eigen huis te blijven en de deurposten met bloed te besprengen. Zo was het ook bij de redding van Noach: God redde niet enkelen, maar een geheel gezin. Zo ook in de redding van Lot: God redde Lot en al de zijnen. En zo ook met Rachab: zij en haar huis werden ingesloten en behouden. Mijn vrienden, God is nog de God van de huisgezinnen. Nog wenst Hij u met de uwen te behouden. Hij zegt het in de woorden die voor mij liggen: „*Ga heen, mijn volk; ga in uw binnenste kamers.*’

Wij leven helaas in een tijd waarin de huisgodsdienst nagelaten wordt. De mensen zijn te trots om aan Abraham gelijk te zijn en hun kinderen en dienstboden voor te gaan. De mensen zeggen nu net als Kaïn: „*Ben ik mijns broeders hoeder?*’ Ach, waar zijn onze Andréassen nu? Andréas vond eerst zijn broer Petrus, en zei tegen hem: „*Wij hebben gevonden de Messias. En hij leidde hem tot Jezus.*’ Wat? Is er nog één onder u, die een kind van God meent te zijn, en zich schaamt om te midden van de zijnen te knielen en te bidden? Helaas, mijn vriend, u meent een kind van Abraham te zijn. Maar let wel, u doet de werken van Abraham niet. Ja, mijn broeders, gehele gezinnen moeten behouden worden, want gehele gezinnen gaan de hel tegemoet.

O, u die de Heere kent, ontroert uw hart niet over uw familieleden die verloren gaan? Meent u niet iets te kunnen doen om hen voor Christus te winnen? Wilt u ons ten minste niet ondersteunen door woord en gebed en door de weg te banen voor de dienstknecht van God in het midden van u, onbekeerde gezinnen? Ja, in deze tijd van de benauwdheid, wilt u hen niet bij de hand nemen, zoals de engelen aan Lot deden? Luister! De Heere roept het u toe: „*Ga heen, mijn volk! ga in uw binnenste kamers, en sluit uw deuren na u toe; verberg u als een klein ogenblik, totdat de gramschap overga.*’

2. Ik zie hierin dat de gevaren waaraan de gelovigen blootgesteld zijn, slechts voorbijgaand zijn. God zegt: „*verberg u als een klein ogenblik, totdat de gramschap overga.*’ Zo was het ook in de nacht toen God de eerstgeborenen in Egypte sloeg. Slechts voor één nacht behoefden zij zich in hun huizen te verbergen: „*Niemand van u zal uitgaan uit de deur van zijn huis, tot aan de morgen.*’ Zo was het bij de verwoesting van Jericho - Rachab en haar gezin verborgen zich zeven dagen, totdat het gevaar voorbij was. Zo zijn ook nu de beproevingen van de gelovigen slechts voor een tijd. „*Onze lichte verdrukking, die zeer haastig voorbijgaat.*’ En het oordeel, dat over de wereld komen moet, zal zeer haastig voorbijgaan. Spoedig zal het voleindigd zijn.

Ten eerste. Tijdelijke benauwdheden gaan snel voorbij. Deze treurige ziekten en verwoestende plagen zullen niet altijd voortduren, een korte tijd, en dit lichaam kan niet meer gekweld worden door de smart. Ik weet dat als een van u geproefd heeft hoe zoet het is om bij Christus te horen, u niet anders wenst dan voor eeuwig bij Hem geborgen te zijn. Maar dit is u niet opgelegd: „*verberg u als een klein ogenblik.*’ Leef nog een paar jaren in het geloof, en u zult daarna in heerlijkheid leven. „*Indien wij met Hem lijden, wij zullen ook met Hem heersen.*’

Ten tweede. De gramschap in de jongste dag zal haastig voorbijgaan. Tijden van benauwdheid naderen, mijn vrienden. Vergeefs zouden wij het verbergen, zoals de wereld die nooit gezien heeft. En als deze dagen niet verkort zouden worden, geen vlees zou behouden worden. Maar omwille van de uitverkorenen zullen die verkort worden. Zij zullen haastig voorbijgaan. Of deze dagen van de benauwdheid in ons leven zullen aanbreken, weet ik niet, want wij kennen noch de dag noch het uur, waarin de Zoon des Mensen komen zal. Maar dit weet ik, er is geen veiligheid, nee, niet voor één nacht, voor iemand die niet in de Heiland geborgen is. Ik herhaal het, mijn vrienden, indien u zich deze avond buiten Christus op uw bed neerlegt, kan de Zoon des Mensen komen vóór de morgen en kunt u afgesneden worden om uw deel te hebben met de huichelaars, „*waar wening zijn zal en knersing der tanden.*’

Maar u, gelovige, die in de gespleten Rots (hier wordt Christus mee bedoeld) verborgen bent, blijf in Hem. Als de lucht om u heen betreft, verberg u des te meer in Hem. Het is haastig voorbijgaand, een zwarte, zwarte wolk, en daarna eeuwige zonneschijn, een stortvloed van de wraak en daarna een eindeloze oceaan van heerlijkheid! Kleinen (bedoeld wordt: mensen bij wie het geestelijke leven nog gering is), blijf in Hem, opdat, wanneer Hij zal geopenbaard zijn, wij vrijmoedigheid hebben, en wij van Hem niet beschaamd gemaakt worden in Zijn toekomst: „*Ga heen, mijn volk! ga in uw binnenste kamer, en sluit uw deuren na u toe; verberg u als een klein ogenblik, totdat de gramschap overga.*’

Dundee, 15 januari 1837.

Bron: onbekend. Wellicht uitgever J.P. Van den Tol, Dordrecht?